

gcc

naj
kratká
zgodba

...

2021

KAZALO

1	Pet sedeminštirideset	4
2	Horizont	5
3	Stori, tako kot je v navodilih	7
4	Teater	9
5	Deklica s solzami	10
6	Boj.....	12
7	Ko strast preide v nesrečo	14
8	Deklica med zvezdami	15
9	Kako napisati zgodbo.....	17
10	Jama smrti.....	18
11	Brilijantna barva hišnika	20
12	Varuhinja	23

13	Globoko v njej	26
14	Lou in jaz	29
15	Kožuh	31
16	Košček življenja	34
17	Ko odbije polnoč	35
18	Usodna galeja	37
19	Razdvojeni življenji	39
20	Ali je v vojni še sploh kaj miru ali je samo trpljenje?	40
21	Ekstrem.....	42
22	77. nadstropje	43
23	Glasovi iz stanovanja	46
24	Čebula	49

Pet sedeminštirideset

Priporočilo: *Beri hitro in brez ustavljanja v spremstvu tišine.*

Torek je in ko sem nazadnje pogledala na uro, je kazala natančno pet sedeminštirideset. Nebo joče v ritmu oktobrskih nalivov in brez sramu stopam po največjih lužah na pločniku. Tu in tam zapelje mimo avto. Ne dvignem pogleda, ker me je strah. Ravno ko se začne druga kitica *A sette passi di distanza*, se mi vezalka levega čevlja razplete na luži in od tega trenutka dalje jo vlečem za sabo. Mogoče zato, ker se ne želim ustaviti pred koncem kitice, najverjetneje pa zaradi malomarnosti. Mokra in umazana se vleče za mano. Dež je ponehal. Iz edinega žepa prevelike dedkove srajce potegnem marlboro lights in prižgem edino cigareto, ki ni premočena. Vdihnem in jo pustim viseti med kazalcem in sredincem desne roke. Že drugo leto pozabljam na svoja pljuča. Ampak zdaj jim je očitno že vseeno, meni pa tudi. Za mano se vleče dim. Oblak sivih odtenkov in počasi prodirajočega strupa. Tiho umiranje rečejo temu, meni pa se zdi, da v nobenem primeru nisi iz dneva v dan manj mrtev. Samo da eni hodijo, drugi hitijo. Pospešim korak. Po nosu mi spolzi kaplja. Sokrat je menil, da bi morali ljubiti celoto. Ampak včasih znam sovražiti tvoj brezbrizen ja na moje vprašanje in kako me že drugi dan zapored nisi pogledal. Tretji dan mi predlagaš stari rock in potem me četrti dan spet ne pogledaš. Ne poznam pravil te igre, ampak prijatelji so mi vedno rekli, da sem po naravi *player*. Igre na srečo so igre za denar. Ampak sreča ni denar in denar ni nujno sreča oziroma gnoj je zlato in zlato je gnoj. Kakorkoli obrneš, Grum je podcenjen in že včeraj sem ti želela povedati, da tvoja ura preglasno tiktaka. Ponavadi je ne slišim, ampak včasih se ob pol dveh zbudim z mislijo na obliko tvojih dlani in tvoje trikrat zavihane rokave. Vsak drugi torek te sanjam. To je laž, samo zveni bolj poetično od vsakega drugega tedna. Ampak ko te sanjam, so čustva v dvojini. Racio ne deluje, ker spim in ker nočem, da dela. Nekoč si me poljubil na levo lopatico in potem sem se zbudila z afektom po celi hrbtenici. Ko bom pijana, ti bom verjetno povedala, do takrat pa se bom pretvarjala, da me zanimata samo dež in vzhodna filozofija. Z zobmi stisnem cigareto, ko si z mokrimi dlanmi vežem razvezano vezalko. Si kaj bolj moj, če te sanjam? Kako ljubiti kot celoto, če sovražim dele tebe. In sovražim sebe in trenutke, ko preslišim vrhunec pesmi in vse srečne ljudi, ko ne dežuje. Lepo vreme ni lepo, če ne dežuje in rdeča nit na moji dlani nikoli ni imela pomena. Tako kot mi je tudi vseeno za trikrat prevelik pulover in preveč razgaljeno sliko. Zadnje čase se zbudam s prehitrim bitjem srca in razglašenim zvokom fanfare. Začnem teči in ogorek nekje vmes vržem na tla. Naježijo se mi dlake, ko čutim, da se mi bliža tovornjak. Nebo se stemni in oblaki treščijo na nebu. Tišina. Nežne kapljice začno škropiti po oblinah toplega telesa. Torek je in ko sem nazadnje pogledala na uro, je kazala natančno pet sedeminštirideset.

Beethovnova simfonija

Horizont

Sedim na robu modre žametne zofe in puščam bežnim žarkom jesenskega popoldneva, da pronicajo skozi atome moje povrhnjice. Na vsakem mikrometru čutim vbodljaj, ki se rahlo oprime mojih melanholičnih oblin, nato pa brez odvečnih vprašanj sam sebi odpre vrata do naslednje postaje. Nikoli me nihče nič ne vpraša. Tudi ko si me s stiskom dlani obvestil, da ne bom izstopila na svoji postaji in da bo moja svilena srajca moja, dokler ne bo tvoja. Dokler se ne bom imela za nič, ker boš ti poskrbel, da bom sama sebi tujec. Ta, ki sam pred sabo beži, ki išče dom v tujih telesih, da lahko vsaj za trenutek zaspi. Zaspi in sanja, potem pa ostane nekje vmes. Tam, kjer je predaleč, da bi bilo res, in hkrati tako blizu, da ožge dlani že na pogled. Vsaka iskra stopi posebej skozi te iste atome povrhnjice, ampak zdaj rane ne krvavijo več, pa tudi celiti ne marajo preveč.

Tudi tokrat me nihče nič ne vpraša. Oprimem se za lesen stol, medtem ko mi gori vsa bit od duše navzven. Kri prasketa po žilah in naježijo se mi kocine, ko se vžge že davno pozabljena bolečina. V vsakem prstu čutim tvoj prijem in kako sem s kolenom udarila ob tla. Iz ušesa mi priteče prasketajoča kri, ko v odmevih zaslišim lasten krik, pa vendar ga nihče ne sliši. Ostal je v meni, zaledenel, kot da ne bi bil sosed žgočega uma, in potem se, kadar se mu zljubi, po kolenih priplazi mimo misli v uho. In začne tolči z vso močjo. S pestmi udarja in trgajo se mu tetive, dokler ga ne slišim in mi po licu ne priteče kri. Tedaj neha. Vzamem zmečkan robec in pospravim svoj nered. Sama sebe poberem na stol in sedem. V tišini. Takrat ne razmišljam. Vsaka misel je brez obraza, brez imena in niti malo bolj živa od prejšnje. Ne razmišljam o otopelih stopalih, ki ne čutijo več niti jesenskega hladu na tleh, niti ne o dlaneh, polnih skodel, ki se v tišini zažirajo v moje tkivo. Takrat mi je čisto vseeno, da me nihče nič ne vpraša. Tudi če bi me kdo kaj vprašal, ne bi bila nič bolj glasna. Ne bi zaključila s klicajem, niti s piko. Ponavadi sem sredi stavka končala brez ločila, o vprašaju pa me tako ali tako nikoli niso učili. Učili so me o horizontu in mama mi je vedno rekla, da se tam vse konča. Vsaka poved dobi svojo piko. Peli so mi pesmi o lilijah in mesečevem zalivu in potem sem vedno vprašala, kako da lilij nikoli ne zmanjka. Nikoli nisem dobila odgovora, ker je bila ura vedno deset čez devet in to je prepozno za takšna vprašanja. Ampak potem sem še dolgo razmišljala, ker nisem mogla zaspati, in predstavljala sem si vrtnarja v beli obleki, kako se ponoči neslišno pretihotapi na vrt. Kako z vso nežnostjo svojih čudežnih dlani zatisne kovinska vratca, potem pa položi vsako seme zase in ga zakrije, da zaspi. Ko položi v tiho zemljo sleherno seme, sede na tla in jim prepeva uspavanke. Ko se prične daniti, v tišini vstane in zopet z vso nežnostjo svojih čudežnih dlani zatisne kovinska vratca. Najprej še nekaj časa sloni na ograji in jih opazuje, kako v spanju mrmrajo in postajajo vedno večja, potem pa odide nekam daleč stran nabirat nova semena za naslednji večer. Če nisem bila zaspana, sem razmišljala, kam gre vrtnar po semena in kako se mu uspe pravočasno vrniti. Vsakič, ko smo se peljali z avtomobilom, sem iskala velike hiše, v katerih bi lahko hranil vsa svoja semena, in enkrat se mi je celo zazdelo, da bi morda bila ravno pravšnja.

Imela je dva para oken in s peskom posuto potko do vhodnih lesenih vrat. In če bi se stisnil v kot, bi morda bilo ravno toliko prostora, da bi lahko tu in tam tudi sam zaspal. Nikoli nisem razmišljala o tem, ali vrtnar kdaj hodi spat, dokler nisem tudi sama začela vedno več bedeti. Zdaj vem, da mora biti vrtnar prekleto utrujen, če želi vsako noč zagrniti vsa semena. Ko jokam, si predstavljam, da je mojih solz ravno toliko, da lahko zalijem vsako njegovo seme. Ko končava, on s sajenjem, jaz pa z zalivanjem, nežno zatisneva kovinska vrata in odideva proč. V tišini hodiva in nikoli ga ne vprašam, kam greva, pa vendar vsak večer upam, da bova nekoč prispela do horizonta.

Lilija

Stori, tako kot je v navodilih

Timotej mi je malo prej preko telefona poslal sporočilo.

Napisal mi je, ali lahko čez nekaj minut pridem v njegovo sobo. Prosil me je za uslugo. Rekel sem, da pridem. Dodal je še, naj ne vpijem, paničarim. Nisem ga jemal resno, saj sem mislil, da je to le še ena izmed njegovih zabavnih šal. Napisal je tudi, da naj se ne krivim za to. Nisem ga razumel. O čem govori moj brat? Je kaj prikrival?

Moj brat je - kot najina mama rada govori - kot tisto čokoladno jajce presenečenja, ki jih kupiš v trgovini na blagajni. Kako se že reče? Ah, ja: »Kinder surprise«.

Timotej je še dopisal: »Izbriši najina zadnja sporočila. V aplikaciji Notes boš našel sporočilo. Po branju ga izbriši. Moje geslo je 2002.« 2002 je najina letnica rojstva.

Tako sem čez nekaj minut vstopil v njegovo sobo. Kar je sledilo, je spremenilo moje življenje za vedno.

Našel sem ga na postelji, negibnega. Najprej sem mislil, da spi, ali se vsaj pretvarja.

Nekaj je bilo hudo narobe. Brat ni kazal nobenih znakov življenja.

Poleg njegove roke sem opazil listek.

Ne skrbi zame. Stori, tako kot je v navodilih. - Timi

Nekaj minut sem potreboval, da sem doumel pomen teh devetih besed. *Ne skrbi zame.*

Vzel sem njegov telefon, vtikal geslo, izbrisal najina sporočila in poiskal spis. Ta je bil za Timoteja nenavadno dolg. Navadno je napisal le stavek, dva.

Začel sem brati.

Če (in ko) bereš to, sem mrtev, kar je najboljša rešitev za vse. Po branju izbriši ta zapis.

Dobro. Nimam veliko časa. Torej...

Pred nekaj meseci je - kot veš - mama hudo zbolela. Nismo imeli dovolj denarja za odplačilo bolniških računov. Zato sem se odločil pomagati gospodu M., da bi dobil denar. Z mojim poslom pri gospodu M. smo odplačali dolg. Gospod M. je bil z mojim delom zadovoljen, jaz pa tudi, zaradi denarja.

Nekega večera, ko bi moral za gospoda M. nekaj opraviti, te je zamenjal zame, saj sva identična dvojčka. Dal ti je paket drog, misleč, da sem jaz. Ko je izvedel za pomoto, je dejal: »Tvoj brat vé preveč. Ubiti ga moraš.«

Uprl sem se. Govoril sem, da ti lahko zaupa. Ni verjel. Rotil sem ga. Dejal je: »Če ga ne ubiješ ti, ga bo nekdo drug. Odloči se.« Pristal sem. V pijačo naj bi ti primešal strup, ti pa bi, mirno, brez bolečin, umrl v približno petih minutah. Izgledati bi moralo kot samomor. Dopisati bi moral tudi poslovilni zapis: »Moji družini. Pomenite mi vse.« Ta listič je ob sporočilu, ki sem ti ga napisal.

Načrt je skoraj izpolnjen.

Nekateri ljudje pravijo, da dvojčki lahko čutijo bolečino drug drugega. Upam, da to ne drži.

Ko sva z gospodom M. sklenila dogovor, mi je zabičal, da ga po tem nikoli več ne smem kontaktirati, ne jaz, ne moja družina. Tudi on me ne bo. Sicer - je rekel - bo še kdo drug umrl, ne le ti.

Čas se mi izteka. Napisal sem ti sporočilo: »Čez nekaj minut pridi v mojo sobo.« Svoja oblačila zamenjaj z mojimi. Predvsem pa, obvezno izbriši to sporočilo. Poslovilni list položi tja, kjer si ga našel.

Gospodu M. sem se ravnokar zlagal, da si vzel tablete in napisal poslovilni zapis. Izbrisal sem njegov kontakt. Izbriši tudi najina zadnja sporočila na telefonu.

Ne pozabi, od sedaj naprej nisi več Mark. Sedaj si Timotej. Tega ne smeš povedati nikomur. Ne smeš povedati mami, še vedno je nekoliko šibka. Zlomilo bi jo. Ne povej mojemu dekletu. Prijateljem.

Ti bi zame storil enako. Verjamem vate.

Mark, prosim, ne krivi se za vso tole zmešnjavo. Nič od tega ni tvoja kri ...

Pomena sprva nisem razumel, a ta me je še prehitro dohitel. Resnica me je zadela kakor strela. Nisem hotel sprejeti resnice, da je brat storil vse to zame. Da je moj brat moral sprejeti takšno odločitev. Zame. Po licih so se mi ulile vroče, pekoče solze.

Ali bi jaz zanj res storil enako?

Do konca življenja si ne bom odpustil.

- **Črni labod**

Teater

Sedim v sobi, rolete so spuščene. Temno je kot nebo, na katerem ni zvezd. Ne vem, koliko je ura, niti kateri dan je. Vem le, da mi misli tavajo nekam v neznanu in da se z muko vračam nazaj v realni svet, ko nekdo potrka na moja vrata. Krivim bolezen za mojo odsotnost, vendar globoko v duši vem, da si sama ustvarjam notranjo bolečino z izmišljenimi dejstvi, z mojo briljantno domišljijo, ki mi da like in kraje dogajanja ter celoten scenarij igre, ki se vrtili na platnu mojih možganov.

Na glavo si nadenem slušalke in si predvajam Adelino novo pesem, ki je mirna in ima takšno besedilo, ki se me dotakne ter me spravi v teater v moji glavi. Nepremično sedim v prvi vrsti na sredi in buljim v prizore iz preteklosti, ki so se dejansko zgodili. V srcu me zgrabi, ko se na vidiku pojaviš ti. Začnejo se predvajati odseki, kjer sva skupaj, in v trenutku mi po licu spolzi solza bolečine, ker vem, kako si me s svojimi besedami in dejanji prizadel.

Pesmi je konec in odločim se, da ne bom več pretakala solz, zato si obrišem vlažen obraz in iščem nekaj veselejšega. Pa vendar ne vem več, kaj je zame veselo; so to Modrijani ali Mozart? Verjetno je to le ritem glasbe katerega koli izvajalca, ki spremeni moj utrip srca, če le samo za dve minuti. Počutim se bedno, ker črtica v kvadratu za iskanje utripa že pet minut, misli pa še vedno niso našle pesmi, ki bi mi izboljšala počutje.

Tako sem razočarana nad sabo, da se pričnem smejati. V trenutku se mi zdi, da je nekdo za mano, zato se obrnem in zagledam mater, ki me z začudenjem gleda. Odstranim slušalko z levega ušesa in jo enostavno vprašam: "Kaj je?". "Si v redu?" mi z vprašanjem odgovori. Negotovo ji odvrnem: "Ja." Obrnila se je proti vratom, da bo odšla, ko mi je samo še rekla: "Ne ostani predolgo pokonci," in odkorakala ven. Še nekaj časa sem gledala za njo in se čudila prizoru, ki se je ravnokar odvil. Zakaj mi je rekla, naj ne ostanem predolgo pokonci? Koliko je sploh ura? Obrnem se nazaj k računalniku in pogledam v spodnji desni kot ekrana in ugotovim, da bo kmalu polnoč in da se verjetno nisem zasmejala samo v svoji glavi, temveč na glas. Mama si verjetno misli, da je z menoj nekaj narobe, ker se sredi noči smejem, in me je zato prišla pogledat.

Znova s težkimi mislimi zaprem zavihek in ugasnem računalnik. Pospravim slušalke in stol ter se odpravim proti postelji. Uležem se in izdihnem, kot da sem ravno prišla iz popoldanske izmene v proizvodnji. Z odejo pokrijem sebe in svojega velikega plišastega medveda in znova utonem v teater znotraj svoje glave, kjer se tokrat odvijajo srečni prizori, ki mi ublažijo misli in dušo ter me pomirijo do te mere, da zaprem svoje trudne oči in utonem v spanec.

Deklica s solzami

Mark jo je dohitel in ji rekel: »Ne zmeni se zanje, prav? Saj veš, kakšni so. Le želijo si, da bi te uničili. Strašiš jih, nič drugega ni. Vedo, da si zanje premočna. Ne poslušaj jih.«

»Pusti me samo,« ga je prosila in šla naprej po ulici. »Ne sledi mi.«

V glavi je premlevala besede, s katerimi so jo poimenovali med odmorom na igrišču. Komaj je razumela njihov pomen. Šele dvanajst let je bila stara, za marsikatero besedo sploh še ni slišala. Ni še znala prav odreagirati nanje, jih pozabiti in si jih odgnati od srca. Vedela je, da bodo še nekaj časa ostale tam. Vendar ne, da bi jih tudi sama uporabila, le begale jo bodo. Besede, ki jih je zaslišala v svoji glavi, so jo zaskеле. Ranile so jo. Z njimi je spoznala, da v novi šoli ne bo nikoli sprejeta.

Kasneje je doma v svoji sobi odprla tretji predal v pisalni mizi in iz njega vzela bel zvezek. Pisala je dnevnik, a ne kakršen koli. Pisala je dnevnik solz. Odprla je na prazni strani in iz žepa privlekla robček, v katerega je nežno obrisala solzo. Odtrgala ga je na stranišču v šoli, ko so se vrnili z igrišča. Izrezala je del, kjer je bila posušena solza, ter ga prilepila v zvezek in zraven zapisala kratko misel, ki je švignila skozi njene misli.

Zapisala je datum in solzo tudi poimenovala. Dolgo je premišljevala, kaj je njena solza izražala. Morda je bila to solza zbadanja s strani sošolcev, a je taka solza v njenem zvezku že ležala. Ne, ta je bila drugačna. Ni šlo za nesramne sošolce, niti za besede, ki so jih uporabili. Šlo je za nesprejetost.

Marsikdo ji je že rekel, da je preveč čustvena, naj se ne cmeri za vsak problem in da s tem ne bo ničesar dosegla. Vendar solze niso bile njena obramba. Bile so njene vile, ki so ji pomagale razvozlati samo sebe. Res je, da je bila od nekdaj precej čustvena, a sama to ni sprejemala kot nekaj slabega. Vedela je, da ima sposobnost močnih čustev in tako rada se je izgubljala v njih. Z veseljem jih je spoznavala in odkrivala, kako sama odreagira nanje.

Verjela je v pomen solz. Sprejemala jih je kot odrešitev, kot najvišjo možno obliko dajanja čustev iz sebe.

Verjela je, da se vsaka ulije s svojim namenom, da je vsaka drugačna od ostalih.

Za marsikoga so izgledale popolnoma enako, a ne zanjo. Niso bile ustvarjene isti dan in ne zaradi enakega razloga, zato je bila prepričana, da je imela vsaka solza svojo zgodbo.

Ni jih vedno pričakovala, ko so prišle. Včasih pač ni čutila, da ji nekaj toliko pomeni, da se bodo iz nje usule solze. Včasih si je celo želela, da bi jih lahko zadržala v sebi in ne bi prilile v svet. Kasneje se je spraševala, zakaj. Ker bi to pomenilo izdajo? Ker bi se s tem preveč razgalila družbi? Morda. Morda pa le zato, ker si ni upala jemati stvari k srcu. Morda si ni upala priznati, da ji je nekaj ogromno pomenilo, ker se je bala, da bo to potem izgubila.

Kot je izgubila svoje starše. Umrli so pred tremi leti v prometni nesreči. Še vedno se je spominjala vseh podrobnosti tistega dne. Solze, ki so ji takrat tekle po licih, so bile njene najbolj žalostne in solze nesprejetosti v novi šoli niso bile nič v primerjavi z njimi.

Ravno tisto obdobje jo je spodbudilo k pisanju dnevnika. Bilo je nekaj ur po pogrebu, že cel dan je deževalo. Sedela je na klopci pod kostanjem. Opazovala je kaplje, kako so padale z listov na liste, zdrsnile z roba, padle na tla v lužo in za kratek čas pustile kolobar. Čutila je, kot bi se drevo nad njo jokalo. Objela ga je in dolgo obstala v tem položaju. Do nje je prišla teta in skupaj sta odšli domov. Hodili sta v tišini, a sta obe v sebi zadrževali solze.

Takrat se je deklica zamislila nad tem, da so solze njene tete zagotovo drugačne od njenih. Bila je prepričana, da imajo drugačen priokus. Seveda je obe bolela smrt, ki je vzela njeno mamo in očeta, vendar je verjela, da so solze polne drugačnih čustev. Zagotovo je bilo v njenih solzah manj razuma in čeprav sta imeli obe ogromno lepih spominov, ti niso bili enaki.

Takrat se je odločila, da bo začela solze zbirati. Začela je verjeti, da tudi sama nima le ene vrste solz, saj je vsakokrat, ko je zajokala, čutila drugačno vznemirjenje v sebi, drugačna čustva in misli. Izmed vseh razlogov pa je zagotovo najbolj prevladal ta, da je želela spoznati sebe in svoje solze še v drugačnih situacijah kot le ob smrti svojih staršev. Želela si je dokazati, da je sposobna iz sebe izliti tudi veselejše solze.

Kar so jo solze naučile, je bilo zagotovo to, da se jih naj ne sramuje. Kadar je zajokala, je vedela, da joče iz sebe. Ne, ker bi se pretvarjala ali želela dobiti pozornost drugih. Ne. Jokala je, ker se je je globoko v srcu nekaj dotaknilo.

Ni bila žalostno dekle. Pravzaprav je bila vesela, obdana s pozitivno energijo, s sočutjem do ljudi in s hvaležnostjo do vsega, kar je imela. Tudi po smrti staršev in po odkrivanju novih ovir je ostajala zvesta sebi. Vedno več je bilo v njenem dnevniku zbranih solz in niso bile spomin le na slabe dni. Pravzaprav je bilo takih precej manj kot tistih veselih in vzhičenih, ki jih ni želela nikoli pozabiti, ker so ji prinašale radostne trenutke.

Pri solzah jo je najbolj pritegnilo to, da izražajo tako srečo kot žalost, ljubezen in sovraštvo, uničenje in hvaležnost. Izražale so tista čustva, ki so jo oblila, ko se je je nekaj zares močno dotaknilo, ne glede na to, ali je šlo za dobro ali slabo stvar.

Hkrati pa so jo solze tudi tolažile. Kadar je bila žalostna, se je spomnila na dni, ko je točila drugačne, veselejše solze. To ji je vlivalo moč. Spomnila se je kup lepih spominov na prekrasne dni, ko je bila z mamo in očetom in je bila še premajhna, da bi jo skrbelo o tem svetu. Pa tudi kasneje je v sebi večkrat čutila srečo. S teto, s katero sta zdaj živeli skupaj, sta večkrat šli na krajši izlet in vedno je neizmerno uživala v spoznavanju znamenitosti izbranih krajev ter v fotografijah, ki sta jih doma zlagali v albume in vse še enkrat podoživljali.

V solzah je našla svoj mir. Ne, ko je jokala, ampak ko jih je zbirala in pregledovala svojo nastalo zbirko. Zavedala se je, da z njimi raste. Vsaka solza ji je dala novo spoznanje, novo vrednoto, ki jo je zdaj znala še bolj ceniti. Čeprav so nekatere solze nastale ob slabih trenutkih, so se ji zdaj prav vse v zvezku tiho smejale in jo spominjale na pot, ki jo je že opravila.

solza spoznanja

Boj

»Ne pretvarjaj se, da spiš,« se je spet oglasil. V sobi je bila popolna tema.

»Spet ti? Pusti me spati! Zakaj si spet prišel?« sem vprašal in se obrnil proti steni ter zaprl oči. »Ker vem, da te je strah,« je odgovoril.

Vsako noč je bilo enako. Prav vsako noč je prišel v mojo sobo. Ne vem, s čim bi ga poimenoval. Če bi rekel, da je neke vrste duh, bi me imeli za norega, zato bom raje tiho. Ko je prišel prvo noč, sem se močno prestrašil. Kar naenkrat je pred vrati stala bela podoba in me opazovala. Prižgal sem svetilko na nočni omarici in takrat je izginila, vendar se je takoj, ko sem stisnil stikalo, spet pojavila. Kmalu sem se navadil, da ponoči nisem več sam.

»Kdo sploh si?« sem ga vprašal po nekaj nočeh, ko se je zopet pojavil.

»To boš moral ugotoviti sam,« je bilo vse, kar sem dobil v odgovor.

»Strah te je. Čutim. Kar gori iz tebe. Česa se tako bojiš?« je čez nekaj trenutkov spet spregovoril.

»Sredi noči se pogovarjam z govorečim duhom, ki stoji meter in pol stran od mene, in ti me sprašuješ, česa se bojim?« sem odvrnil.

»Vem, da moja podoba ni vzrok. In tudi ti to dobro veš.« Utihnil sem.

»Tu sem, da bi ti pomagal,« je rekel, jaz pa sem se zasmel. »Pa kaj še.«

»Misliš, da ne vem za tvojo bolezen? Misliš, da ne vem, kako se počutiš? Poznam te bolje, kot si misliš. Jaz sem ti. Isti osebi sva,« me je želel prepričati v nemogoče.

»Ti nisi oseba, ti si stvar, pošast!« sem rekel, a ga moje besede niso presenetile. »Ja, stvar sem. A sem del tebe. Drug brez drugega nisva nič, skupaj pa sva velik problem.« Njegovih besed nikoli nisem zares razumel. Nisem vedel, kaj želi z njimi povedati.

»Zakaj si sploh začel prihajati? Povej mi!« sem glasno rekel neke noči.

»Vse tvoje življenje sem ob tebi, le da me zdaj bolj potrebuješ. Težko je verjeti, a se boš moral z mano boriti za preživetje.«

»Zakaj bi te potem potreboval, če se bom moral boriti? Ne poznaš me. Ne veš, kako pogumen znam biti. Vse težave znam rešiti in tudi tumor bom premagal,« sem odločno rekel.

»Le jaz vem, kam seže tvoj pogum - ker sem jaz njegova meja.« Pogledal sem ga in vedel sem, kaj bo rekel. »Tvoj strah sem.«

Otrpnil sem. Zmanjkalo mi je besed, iz mene ni prišlo niti trohice glasu.

»Ne boj se me,« je nemudoma spregovoril. »Čas za boj bo še prišel, zdaj bi ti raje prisluhnil. Postal sem večji od tebe - rastem in rastem zaradi tvojih nerazrešenih težav, ki se jih bojiš. Moraš se spopasti z njimi. Šele potem se boš lahko spopadel z mano. Lahko ti pomagam, če želiš,« mi je ponudil pomoč.

»Zakaj bi ti zaupal?« sem vprašal.

»Ker si me ti ustvaril in sem del tebe. Čutim, da te nekaj močno skrbi. Povej, kaj je narobe.«

»Oh, saj ne vem, kje naj začnem. Ne vem, kaj se dogaja z mano. Občutek imam, kot da sem popolnoma izgubljen. Pred nosom so se mi zaprla vrata do sreče in ne znam jih več odpreti.«

»Le najti moraš nov življenjski cilj, ki te bo vodil. Težko bo, a se boš znašel. Svet bo hkrati enak in hkrati povsem drugačen, kot je bil. Poišči svetlobo – luč, ki te bo vodila.«

»O kakšni luči govoriš? Nobene luči ne potrebujem. Bolj me skrbi, kako bom živel takšen. Mogoče sploh ne bom preživel. Kemoterapije so grozne. Tako izmučen sem. V meni mrgoli toliko vprašanj. Ne vem, v čem je še sploh smisel.«

»Včasih ljudje ne znate niti ne veste, kako bi živeli, objeli ta svet. Zastavljate si boleča vprašanja, na katera iščete in iščete odgovore. Ne zavedaš pa se, da odgovorov ni. Odgovor si ti in tvoja zgodba te bo pripeljala do zaključka – do tebe samega.«

»Ampak ... zakaj ravno jaz? Toliko ljudi je na svetu. Zakaj se je ravno meni uresničila mora? Včasih enostavno ne razumem tega sveta in svet verjetno ne mene.«

»Zakaj ravno ti? Vesolje te je izbralo. Želi, da se nekaj naučiš,« je odgovoril.

»Ne razumem te.«

»Ljudje ste čudna bitja. Ne priznate si stvari, ki se vas dotaknejo. Najpomembnejše v življenju je, da si take stvari priznaš. Le tako lahko živiš, ne da bi te v sebi nekaj dušilo in pritiskalo k tlom. Reši se dušenja. Odženi vse slabe misli in si pusti, da zasvetiš. Pogledj globoko vase in premisli, česa se tako bojiš.«

»Konec je z mano. Ne vem, kje sem. Bojim se osamljenosti. Nočem biti sam. Tako mučno je. Rad bi se družil s prijatelji, pa se ne znam vklopiti. Ne več. Postal sem drugačen. Bojim se, da ne vem, kam točno spadam. Bojim se svojih misli, ker ne vem, kam me bodo potegnile. Bojim se samega sebe. Kako naj samega sebe premagam?«

»Ni bistvo v tem, da se premagaš. Bistvo je živeti v sožitju sam s svojimi mislimi. Včasih pogovor pomaga,« je rekel.

»Nihče me ne bi razumel.«

»Ne gre za to, da te kdo razume. Gre za to, da svoje misli poveš na glas in jih že enkrat zaslišiš tudi sam. Gre za to, da sam sebe začneš razumevati. Tvoja podzavest le čaka, da se bo lahko odprla in se rešila verig, ki jo držijo k tlom. Daj ji možnost, da poleti.«

»In kako se lahko soočim s tabo?« sem vprašal.

»Še vedno ne razumeš?«

»Česa?«

»Uničiš me lahko, kadar želiš. Vse, kar potrebuješ, je, da se sprejmeš in da verjameš vase. Verjeti moraš, da se bodo stvari odvile, kot jim je bilo dano. Prišel si do ovire, a to ne pomeni, da ne moreš naprej. Poiskati moraš rešitev, cilj, ki te bo vodil. Ko se boš odločil, da ne bom več del tebe, bom izginil. Se spomniš prve noči? Ko si me prvič zagledal, si se me zbal in kaj si naredil? Prižgal si svetilko. Verjel si, da bom le tako izginil. Prepričan si bil, da me bo svetloba uničila. Sploh nisi dvomil v moj izgon. In veš, kaj je pri tem najbolj zanimivo? Ni me uničila svetloba žarnice, ampak tvoja prepričanost vanjo. Zapomni si nekaj pomembnega – ne potrebuješ svetilke, da preženeš strah. Dovolj je prepričanost v to, da ga lahko uniči tvoja notranja svetloba, ki jo izžarevaš.«

Takrat sem se zbudil. Nezavedno sem v spanju prižgal svetilko na nočni omarici. Soba je bila razsvetljena. Nikogar ni bilo v njej, razen mene. Ležal sem v postelji in se čudil sanjam, ki sem jih pravkar sanjal. Luč, sem pomislil. Stikalo odločitve. Nov življenjski cilj.

Ko strast preide v nesrečo

Kaja ni navadno dekle. Je oseba z velikimi ambicijami, ki trdo dela, da bi jih tudi dosegla.

Že od malega je obkrožena z jeklenimi konjički. Zato ni nič čudnega, da so motorji postali njena strast. Tako rekoč ji po žilah ne teče več kri, ampak bencin. Že od daleč se vidi, da se ji ob pogledu na motor zasvetijo oči, ob hrupu motorjev pa se njen nasmeh razvleče vse do ušes.

S pomočjo očeta je že kot mladenka sedla na motor in se naučila vožnje. Nikoli se ni naveličala motorjev. Prav tako pa je njena želja po dirkanju z leti postajala vse večja. Čeprav so se vsi zavedali nevarnosti, ki pridejo ob tem, so vseeno poskusili. Z očetom sta kupila motor in se odpravila na dirkališče. Povedal ji je, kako naj zapelje v zavoje, kdaj zavira, pospešuje ...

Vse je bilo v redu, dokler na tleh ni bilo madeža olja. Pritisnila je na zavoro, poskusila poravnati motor, zmanjšati plin. Nič ni pomagalo. Motor je prekucnilo in polzela sta po asfaltni površini. Zgodilo se je najhuje. Kajo je zabilo v količek. Smrtna tišina. »Kaja! Me slišiš?« Nič. Kaja se je onesvestila. Zbudila se je v bolnišnici. Ni vedela, kaj se je zgodilo, le videla je svoji nogi in roki, povite. Vsi ob njej so bili veseli, da se je končno prebudila. Prve besede Kaje pa so bile: »Kaj je z motorjem vse v redu? Oči, oprostite.« Vsi so jo mirili, da motor v tem trenutku ni pomemben.

Kaja je bila po nekaj rehabilitacijah pripravljena, da ponovno stopi na noge. Kljub odsvetovanju zdravnikov pa že kaj kmalu tudi na svojem motorju ...

Avanturistka

Deklica med zvezdami

Sem Neja in imam sanje. Imel jih je tudi moj dedek, a jih ni uspel uresničiti. Jaz jih bom uresničila. Izpolnila bom do zdaj neizpolnjene sanje ...

V Mestu sanj in ostalih spoznanj stoji stara in zapuščena graščina. Ljudje se sploh ne zmenijo zanjo, zato žalostno sameva sredi košatih dreves. A včasih ni bilo tako ...

V njej je živel mestni krojač, stric Maks so ga klicali. Vsi so ga imeli radi, saj je vedno našel rešitev za nezakrpan copatek ali raztrgan rokav. A čez leta je spoznal, da to ni tisto, kar ga v življenju osrečuje, pravzaprav sploh ni vedel, če ima kaj, kar bi ga zares osrečilo. Imel je le eno željo, želel si je hčer.

Velikokrat je zahajal na podstrešje in gledal skozi strešno okno, ki je kazalo na zvezdnato nebo. Svoje misli je pogosto zapisoval na papir, ki ga je imel vedno pri roki. Nekega dne je na nebu zagledal nekaj, česar prej ni opazil. Videl je ozvezdje deklice, punčke, ki si jo je neizmerno želel. Svoje videnje je hitro skiciral na papir, a že ob naslednjem pogledu je deklica izginila. Ker je ni želel pozabiti, je hitro poiskal blago, nit in šivanko ter izdelal punčko iz cunj, ki ga bo za vedno spominjala na ta nenavaden, a hkrati nepozaben trenutek.

Leta so minevala, a Maksu se želja ni in ni izpolnila. Dobil je sina, imel ga je rad, nanj je bil ponosen, ampak to ni bilo tisto, na kar je upal ves ta čas. Sin je odrasel in odšel svojo pot, Maks pa je ostal sam, bil je tako osamljen kot še nikoli prej. Ker ni več opravljal dela mestnega krojača, se tudi z drugimi ljudmi ni srečeval pogosto. A vseeno je vedel, da ni popolnoma sam, v mislih je bila z njim vedno deklica, ki jo je pred časom opazil na nebu.

Čez nekaj let je v njegovo življenje le posvetil žarek upanja. Izvedel je, da bo postal dedek. Kaj mislite, si je želel vnuka ali vnukinje? Seveda si je želel deklice in tokrat se mu je želja izpolnila. Čez devet mesecev se je rodila deklica Neja. Že ob prvem pogledu nanj je ugotovil, da je bila ona tisto, za kar se je splačalo živeti in sanjati. Ob rojstvu ji je podaril punčko iz cunj, ki jo je izdelal tistega večera, ko so zvezde sijale tako močno kot še nikoli poprej, izdelal jo je takrat, ko se je na nebu prikazala njegova največja želja.

Dedek pa je prav na Nejin tretji rojstni dan izgubil življenje. Vsak večer se je spomnil nanjo, vedno je bila v njegovih mislih, pa čeprav je bila tako daleč stran. A zdaj je ni mogel več obiskati, je objeti in ji povedati, kako jo ima rad, zato jo je opazoval z zvezd, ji pomagal premagovati ovire in jo vodil po poti, za katero je vedel, da jo bo pripeljala do tistega, česar si sama najbolj želi.

Tako jo je pot nekega dne vodila do dedkove graščine. Pravzaprav sploh ni vedela, kaj natanko počne tam, vedela je le, da je na poti, ki jo mora prehoditi, da pride do končnega cilja. Odprla je velika prašna vrata in se po stopnicah povzpela na vrh graščine. Prišla je na podstrešje, kjer jo je čakalo nekaj, česar si še v najlepših sanjah ni mogla predstavljati. Iz vseh strani so visele punčke iz cunj, takšne, kot je bila njena, ki jo je dobila ob rojstvu. Seveda je hitro ugotovila, da je to bilo dedkovo delo, saj je bil on

edini, ki je lahko ustvaril nekaj tako čudovitega. Neja se je sprehodila po prostoru, opazovala punčke in v kotu za eno izmed njih zagledala zvitek papirja. Ker je bila radovedna deklica, ga je odprla in prebrala.

»Moje življenje je končno dobilo smisel; ozrl sem se v nebo in zagledal deklico. Ni mi čisto jasno, kaj se je zgodilo, ampak, saj ni pomembno ... lepo je bilo. Mislim, da gre za deklico, ki jo bom še videval skozi življenje, ampak ne na nebu, stala bo pred mano, gledala me bo, lahko jo bom objel in jo imel najraje na svetu, vsaj upam, da bo tako. Izdelal sem ji tudi punčko iz cunj, prav takšno kot je bila tista tam gor, deklica med zvezdami.«

Neji se je zazdelo, da bi to lahko bilo sporočilo njenega dedka, ni pa bila povsem prepričana, ni čisto razumela, kaj ji želi sporočiti. Ozrla se je na drugo stran in tam zagledala še eno pismo.

»Danes se mi je zgodilo nekaj, kar se mi še ni zgodilo v življenju. Čeprav sem prestal že veliko življenjskih preizkušenj, ki so mi spremenile življenje, česa takega še nisem doživel. Imel sem veliko slabih in žalostnih trenutkov, kii so mi na zdaj že zgubana lica prinesli solze, in tudi nekaj veselih in srečnih, ki so mi narisali širok nasmeh na obraz. Ampak takšnega nasmeha kot ga imam danes, mislim, da še nisem imel nikoli. Izpolnila se mi je moja največja želja, dobil sem deklico.«

Neja je po datumu, ki je bil zapisan na vrhu papirja, prepoznala, da gre za dan njenega rojstva, takrat je spoznala, da je prav ona tista, o kateri govori dedek. Sploh ni mogla verjeti, da je nekoga tako osrečila in nekomu tako spremenila življenje. Pod strešnim oknom je ležalo še zadnje pismo, tudi tega je prebrala.

»Sploh ne morem verjeti kako hitro čas beži. Moja Nejči bo jutri dopolnila že svoje tretje leto. Še kar se spominjam dneva, ko sem postal dedek. Tisto je bil moj najsrečnejši dan. Čez čas pa sem spoznal, da življenje teče dalje, postaviti si je potrebno nove cilje in želje. Upam, da mi bo življenje namenilo še vsaj nekaj trenutkov, vsaj toliko, da izpolnim še svojo drugo željo, svetu želim pokazati, da je izdelovanje punčk iz cunj moje življenjsko poslanstvo. Še prej pa bom seveda Neji zaželel vse najboljše za njen rojstni dan.«

Neja se je s solzami v očeh ozrla skozi okno, saj je vedela, da dedek svoje druge želje ni mogel izpolniti. Na nebu so sijale zvezde, prav takšne, kot so bile tistega večera, ko se je dedek zazrl v nebo in zagledal deklico. Prav na tistem mestu pa je danes stal dedek z velikim srcem in širokim nasmehom. Neja je zaslišala njegov šepet, zato se je ozrla po prostoru, a dedka ni bilo tam, bil je med zvezdami. Še zadnjič ji je pomahal in izginil.

Neja je vedela, kaj mora storiti. Odločila se je, da bo izpolnila dedkove še neizpolnjene sanje. Naslednjega dne je v mestu pripravila razstavo punčk iz cunj na podstrešju dedkove graščine. Prišli so prav vsi meščani in vsi so bili navdušeni. Predstavila jim je dedkovo popotovanje skozi življenje, njegove skrbi in seveda njegovo življenjsko poslanstvo, kakor je temu pravil sam.

Seveda pa ni pozabila na tisto, kar ji je prišepnil dedek dan prej, ko ji je pomahal z neba: Če te zanima, kako ujeti sanje, odgovor je le eden, verjeti moraš vanje!

Gospodična pravljica

Kako napisati zgodbo

»Jaz sem ubogi bogi bogi bogi stvor¹,« sem si govoril prejšnje leto, ko sem moral pri uri slovenščine napisati zgodbo, a mi nikakor ni uspelo. Mislil sem si: »Kaj vse bi dal, da bi vedel, da bi znal²« napisati zgodbo. »Jaz ne morem več v temi živet³, našel bom recept, kako napisati zgodbo,« sem se odločil. Raziskoval sem in 14 pesmi kasneje sem ga končno našel.

Prva pesem, ki sem jo poslušal med iskanjem recepta, mi je kričala na uho *ledena, ledena, ledena*⁴, in vedel sem, da sem daleč stran od cilja. Nato sem odšel čez Šušterski most, saj v Ljubljani za Ljubljanico, tam najde vsak vse, kar želi⁵, a recepta ni bilo. Oblila me je jeza, *ne mi lag't*⁶, sem zakričal in zavrtel naslednjo pesem, medtem ko sem hodil nazaj domov. »Overe naujo me ustavle, to je dan za nove zmage⁷, našel bom recept, pa če bo to zadnja stvar, ki jo storim!« sem vzkliknil, poln novega navdiha.

Ko sem prišel domov, sem se usedel, vzal pisalo, a ko *potegnem črto, tako na oko*⁸, sem ugotovil, da ne vem, o čem naj pišem. *Poletni dan, ki ga morda nikdar ne bo*⁹, se mi je zdel dobra ideja, a nisem najboljši v izmišljevanju zgodb. Razmišljanje me je utrudilo in odločil sem se, da grem spat, saj mi bosta mogoče *moje sanje, moj planet*¹⁰ pokazala recept in delovalo je. Ko sem se zbudil, sem vedel, kako napisati zgodbo. Vse, kar moraš vedeti, je:

1. *Ne misli na strah, ko iščeš poti, ki peljejo tja, kjer vse se konča*¹¹. Enkrat boš dosegel cilj.
2. *Življenje je lepo*¹². Če tvoja domišljija ne deluje dobro, piši o svojem življenju.
3. *Kdor leti, ta pozna, da dolga je pot iz dna*¹³. Dolga pot je do pisanja dobrih zgodb.

To je recept, ki je meni in upam, da bo tudi vam, pomagal napisati dobro zgodbo. Sicer nad mojo prvo zgodbo profesorica ni bila najbolj navdušena, ampak *življenje je vrtiljak*¹⁴, včasih si na vrhu in včasih na dnu in če prvič ne uspe, potem več sreče prihodnjič.

Storyteller

¹ »Jaz sem nor« (Adi Smolar)

² »Kaj vse bi dal« (Gal Gjurin)

³ »Na soncu« (Siddharta)

⁴ »Ledena« (Siddharta)

⁵ »Šušterski most« (Majda Sepe)

⁶ »Ne mi lag't« (Big Foot Mama)

⁷ »Nove zmage« (Challe Salle)

⁸ »Črta« (Slavko Ivančič)

⁹ »Prisluhni školjki« (Black and white)

¹⁰ »Moje sanje« (Gušti in Polona)

¹¹ »Strah« (Bohem)

¹² »Življenje je lepo« (Tomaž Domicelj)

¹³ »Na vrhu« (BQL)

¹⁴ »Življenje je vrtiljak« (Ansambel Francija Lipičnika)

Jama smrti

Počutim se kot v Auschwitzu. Počutim se krivo. Sploh ne vem, koliko časa sem že tu. Jaz, Audrey, Briana, Emily in Leah smo prijateljice že od malih nog. Celo otroštvo smo preživele skupaj. Nismo mogle druga brez druge. Vse smo si povedale, si zaupale. Tudi po končani srednji šoli smo ohranile stike, čeprav so se naše poti razšle. Naša skupna strast je bila plezanje.

Pred desetimi leti smo se odločile, da bomo skupaj preživele vikend, saj se že kar nekaj časa nismo videle. Vse smo bile zelo navdušene. Vsaka je dobila svojo zadolžitev, jaz sem bila zadolžena za izbiro jame, v katero smo šle plezat. Bila sem edina, ki plezanja ni nikoli zares opustila.

Želela sem nas še bolj združiti. Tako kot nekoč, ko smo bile ves čas skupaj. Z njimi imam najlepše spomine in želim jih še več. Mislila sem, da nas bo plezanje ponovno združilo, zato sem se odločila izbrati jamo, v kateri ni še nikoli nihče plezal. Hotela sem, da jo me raziščemo prve. Želela sem, da se poimenuje po nas. Res sem želela samo najboljšo. Nisem jim povedala, da gremo v neraziskano jamo, saj verjetno ne bi bile za to. Nikomur nisem povedala, kam gremo.

In končno je prišel naš vikend. En dan pred plezanjem smo se zbrale skupaj v koči, ki sem jo najela. Vse smo si povedale, se smejale, bilo je tako kot nekoč. To je bil najlepši dan, odkar so se naše poti razšle. Nisem želela, da se konča. Naslednje jutro smo se odpravile plezat. Spraševale so me po imenu jame, pa sem se jim zlagala. Počutila sem se slabo, vendar sem resnično mislila, da nas bo ta jama združila. Ena za drugo smo se spustile v podzemeljsko jamo.

Bilo je prečudovito, pravljичno. Česa lepšega še nisem videla. Tišina, lahko si samo slišal, kako voda curlja s kapnikov. Vsem je bilo zelo všeč. Odpravile smo se naprej po jami. Prišle smo do neprehodne stene, v kateri je bil samo ozek prehod. Vse so se začudile, saj tega ni bilo nikjer na njihovih zemljevidih. Dala sem jim namreč zemljevide druge jame. Napočil je trenutek, ko sem jim morala povedati, da smo v neodkriti jami, kamor človek sploh še ni stopil. Vse so se zelo razburile in prišlo je do prepira, ko so izvedele, da nihče ne ve, kje smo. Želele so oditi, vendar mi jih je k sreči uspelo prepričati, da so ostale. Prepir smo pustile za nami in se odločile, da gremo skozi prehod. Šla sem prva. Prehod je bil zelo ozek, plazila sem se po trebuhu in si pomagala s komolci. Nisem se mogla premakniti ne levo ne desno. Najhuje je bilo, ker nisem vedela, kako dolg je prehod in če se sploh pride na drugo stran. Plazila sem se kakšnih sto metrov in že mislila, da sem obtičala, saj ni bilo videti konca. Zgrabila me je že panika, ko sem kar naenkrat splezala ven iz prehoda, kjer se je jama zelo odprla. Oddahnila sem si in povedala ostalim, da lahko pridejo za mano. Zadnja je šla Leah, ki je nosila največ opreme. Bila je tik pred koncem, ko se ji je nahrbtnik z opremo zataknil za nek kamen nad njo. Ni se mogla premakniti in opazila sem, kako živčna je postala. Začela se je sunkovito premikati in prehod se je začel tresti. Povedale smo ji, naj nahrbtnik pusti in hitro pride ven. Komaj ga je spravila dol z sebe in ravno pravi čas smo jo potegnile ven. Prehod se je zasul in tako tudi naš edini izhod, za katerega smo vedele. V tistem trenutku

so me vse zelo grdo pogledale, rekla pa ni nobena nič. Pravkar smo ostale brez izhoda in večine opreme.

Odpravile smo se naprej iskat izhod. Hodile smo kar nekaj časa, ko je kar naenkrat nekaj švignilo mimo mene. Bilo je ogromno in izgledalo je sluzasto. Mislila sem, da imam samo privide. Šle smo naprej in spet prišle do nekakšnega konca. Morale smo samo priti na drugo stran, vendar je bil pod nami prepad. Njegovo globino smo preverile tako, da smo vanj vrgle kamen. Kamen je padal skoraj pol minute, nato je pristal. Prva je morala priti po stropu na drugo stran brez vrvi, da jo lahko pripne in napelje za ostale. Odločila sem se, da grem jaz, saj sem nas sama spravila v to. Ne spomnim se, kdaj me je bilo nazadnje tako strah. Ni me bilo strah, da bom umrla, bilo me je strah, da ne bom prišla na drugo stran in jih bom pustila na cedilu. Roke so me čedalje bolj bolele in v nekem trenutku bi se najraje spustila, vendar nisem mogla. Ko sem prišla na drugo stran, sem jim napeljala vrv in šle so druga za drugo. Tokrat je šla zadnja Audrey. Kar naenkrat ji je spodrsnilo in padla je. Vrv, ki je obdržala Audrey v zraku, da ni padla v prepad pa je Emily zelo močno porezala po rokah. Odšle smo naprej in spet sem zagledala čudno pojavo. Isto kot prej. Povedala sem ostalim in mislile so, da se mi meša. Začele smo se prepirati. Kar naenkrat pa nas obkroži še več takih pojav. Zdaj so jih videle tudi ostale. Sploh ne vem, kaj so bili ti stvori. Izgledali so kot ljudje brez kosti in kože. Bili so sluzasti in videle so se jim žile. Na glavi so imeli ogromne bele oči, majhen nos, velika usta z veliko zobmi, dolgim jezikom in mala, špičasta ušesa. Kar naenkrat nas začnejo napadati, začele smo kričati, vsaka je tekla na svoj konec. Ob pogledu na te stvore sem bila v takem šoku, da sem pozabila teči in kričati. Samo stala sem pri miru. Opazila sem, da me ni noben stvor napadel. Vsi so se spravili na ostale. Ugotovila sem, da sledijo zvoku. Živijo v jami, torej so slepi in se zanašajo na svoj sluh. Videla sem samo še Emily in ji priskočila na pomoč. Pri sebi sem imela cepin in z njim pošast z vso silo udarila po glavi. Stvor se je razlil po tleh in nastala je luža. Emily sem z roko prekrila usta, saj je še kar kričala. Vse sem ji pojasnila, nato pa sva skupaj odšli poiskat ostale. Slišali sva kričanje Briane, zato sva sledili zvoku. Očitno sva prišli do njihovega brloga, saj je tam stvorov kar mrgolelo. Žal sva bile prepozni, saj sva videli samo kosti, ki so ležale v mlaki krvi. Od nje ni nič ostalo. Tega prizora ne bom nikoli pozabila. Z Emily sva šli naprej in ko prideva do razpotja, najdeva Leah. Ležala je na tleh. Tega ji niso naredili stvori, saj je bila preklana s cepinom. Edina, ki je imela cepin poleg mene, je bila Audrey. Kar naenkrat se je pojavila za nama. Povedala nama je, da se je borila s stvori in tako po nesreči ubila Leah. Rekla je, da ne more živeti s tem, zato je odložila cepin in začela na vso moč kričati. Prišli so stvori in jo odvedli v svoj brlog. Ostali sva sami z Emily. Kar naenkrat pa Emily z nahrbtnika pade ogrlica. Poberem jo in vidim v njej sliko Emily in mojega moža. Zavrela mi je kri. Z Emily sem si bila od nekdaj najbližje, imela sem jo najraje. Tako kot sem imela najraje moža, ki me je prevaral z najboljšo prijateljico. Svet se mi je podrl. Nisem razmišljala trezno in s cepinom sem zamahnila po Emily, da je začela kričati. Prišli so stvori, jaz pa sem samo tekla in tekla. Padla sem v neko luknjo in se spustila kot po nekakšen toboganu. Mislila sem, da je vsega konec. Sploh ne vem, kaj sem razmišljala. Edina misel, ki mi je šla takrat po glavi, je bila, da sem kriva za smrti svojih najboljših prijateljic. Zagledam svetlobo in pristanem na travi ob cesti. Zaspim. Nato se zbudim v postelji. Nič mi ni bilo jasno. Ne spomnim se, kako sem pristala tu. Vem, da niso bile sanje. Vstanem in pogledam skozi okno.

Zunaj vidim ogromen zna z napisom Psihiatrična bolnišnica.

Kapnik

Briljantna barva hišnika

Kar precej preglavic je povzročalo potovanje z ene točke vlemesta do druge, ne da bi čas nate pritiskal z vso svojo močjo. Ta je prezrl dejstvo, da ni bil ves težko prigarani denar namenjen le eni vožnji s taksijem, temveč tudi vsem splošnim življenjskim potrebščinam. Brez dežnika pri roki in okolici, večinoma napolnjeni z ljudmi, od katerih ni bilo pričakovati kančka prijaznosti, si se moral znajti, tako kot si vedel in znal. Četudi je to pomenilo klicati lastnega bratranca, s katerim nisi imel nobenih tesnih družinskih vezi in ki je konstantno nosil visoke hlače z naramnicami ter luknje neznanega izvora, ki so okraševale bolj kot ne vsa njegova oblačila. Čez čas je tudi neznošen vonj po znoju, pasji hrani in belih madežih na uničenih sedežih večprostorca postal *dokaj znosen*. Seveda, če si se naučil, *kako*. Enostaven trik moškega v visokih letih, čigar sivi lasje so premagali močne in svetlo rjave predhodnike, je bil, da si vzel globok vdih, preden si vstopil v zvarek vseh nagnusnih stvari. Pravilna uporaba nosnic, da bi vzdrževal zadostno izmenjavanje kisika in ogljikovega dioksida ter se tako izognil žalostni smrti, je bila prav tako potrebna, če si želel preživeti smrad bratrančevih nogavic, ki si jih je nazadnje zamenjal, ko je zapustil srednjo šolo brez mature. Skoraj 40 let je minilo in še vedno ni mogel razumeti bratrančeve odločitve, da bi se posvetil nevšečnostim kmečkega življenja in čiščenja sranja za živalmi (kar niti ni bilo tako drugače od njegove lastne službe). Usmiljenje ali ne, bivši rjavolasec je še vedno moral plačevati za to nagnusno vožnjo. In cena je bila vselej nezmerna, popolnoma odvisna od bratrančeve volje, ali pa kako se je njegova krava Sunny tisti dan počutila ali pa, če se je za kanček približal številkam na loteriji (nikoli se ni). Zato je plačeval visoko (vendarle vseeno nižjo) ceno za transport do dela, ki ni bilo hvaležno in je naredilo njegovo pogosto zastavljeno vprašanje (kam za vruga je šel ves denar, investiran v kolidž) del njegove jutranje rutine (poleg ovsenih kosmičev in vremenske napovedi z Maggie Lane).

Da se je izognil norosti, sta bila potrebna dva pogoja. Vzdrževanje in red. Vedno sta bila. Zgodnje zburjanje, raztegotvanje (da bi ublažil bolečine v križu, ki so se vedno nekako morale pojaviti z določenim letom) in nošenje ogabnih uniform, katerih edini namen je bil, da nosilca zelene barve spravi v grob (tako nerodno jo je bilo nositi), so bile ene izmed mnogih nalog, ki so bile pričakovane in ponavljajoče ter potrebne nekega zaključka. Le tako je lahko dobil mesečno plačo, ki ni presegala trimestnega števila. Njegovo majhno stanovanje (bolj soba v kampusu), ki je komajda spominjalo na pravo počivališče odraslega moškega, je vsebovalo ozko posteljo, potisnjeno v kot, omaro polovico njegove višine s svetilko (ki ni opravljala svoje funkcije) in obešalnika na zarjaveli kljuki. Kuhinja je bila standardnega izgleda iz obdobja pred prvo svetovno vojno, nič drugače ni bilo s kopalnico. Imel je celo srečo, da je lahko opravil potrebo, ne da bi sedež odpovedal ali pa bi cev počila in uničila njegovo zadnjico (se je že zgodilo na resničnostnih šovih). Cevi je pregledal enkrat, dvakrat, zaprl svoje oguljeno stanovanje s ključem, katerega zanesljivost je bila tako dobra kot njegov vid (bil je kratkoviden, z lečami, debelimi kot neprebojno steklo). Zatem je ponovil celoten proces

še enkrat, preden je prepustil svoj dom roparjem, ženskam, ki so redno pekle piškotke in prodajale svoja telesa (vendarle niso bile prostitutke!) in ljudem, ki so se izogibali davkom, kot da bi bilo to novopečena kuga (vsi omenjeni so bili njegovi sosedi). Vse do sedaj opisano je bila le tretjina njegovega vsakdana. Druga tretjina je bil korak naprej. Čiščenje bruhanja, pomoč učencem pri bruhanju, prosjačenje moške populacije učencev, da merijo pravilno v straniščno školjko in ženske populacije učenk, da prenehajo uporabljati poceni parfume (ki so vedno vsebovali nagnusne mešanice vanilje in vrtnice) so bili na totalno drugem nivoju. Zgodilo se je tudi, da je moral pomagati učencem, ki so se skoraj zadušili zaradi takih parfumov pri prečkanju praga stranišča (glavno mesto ogovarjanja). Hišnik, z ne več rjavimi lasmi, je živel repetitivno življenje. Včasih se je zgodilo, da je nepričakovan dogodek zašel med njegove ponavljajoče se nevšečnosti (voznik avtobusa, polnega kričečih najstnikov ali DJ na valeti). Menjavanje žarnic, pomoč starim učiteljem pri projektorju in konstantno ogovarjanje »Ne vem, kje je ta in ta učitelj skrili tvoj telefon« so bile vse 40-letne izkušnje ne tako življenjsko zadovoljnega hišnika. 64 let na tem svetu. 40 let od tega je odšteli in ostalo mu je 24 let mladosti, ki so bila zanj najlepša. Vse ostalo je bilo le sramota. Na lep način povedano, seveda.

Tretji del njegove vsakdanje rutine je bil hiter postanek v lokalni trgovinici, kjer si je poskušal izboriti nižjo ceno (čeprav je bil to le brezploden poskus) pri najstniških prodajalcih in njihovih mozoljih in aknah, ki so spominjali na verižne izbruhe vulkanov. Vselej je plačal enako za svoj sendvič (celo fosil je videl boljše dni), jagodno mleko in čokoladni puding. Vsak njegov ugriz je bil previden in kalkuliran (enkrat je imel neznansko srečo, da je ugriznil v plastično gumico, ki se je znašla med njegovo solato, čebulo in tankim kosom piščanca). Hiter tuš, ki je večinoma bil le pljuska s hladno vodo, in 30-minutni ogled oddaje izpred 10 let, sta bila opravka pred popolno temo, ki se je vtihotapila v njegovo stanovanje. Ko se je ulegel, je zmeraj najprej ostro gledal v steno in razmišljal. Vredno je tudi omeniti, da je hišnikov obraz med spanjem bil zmerno rahlo namrščen, kot da bi ga razočaranje trajno preoblikovalo in namerno kazalo, kako se njegovo življenje ni izšlo po načrtih. Od zdravil je jemal tista, ki so jih zdravniki vedno predpisovali svojim senilnim pacientom (čeprav sami niso bili nič boljši, kar zadeva mentalnega stanja). To so bile tiste rdeče in modre tabletki, ki jih je zavarovalnica potiskala ljudem, kot da bi bila rešitev za večno življenje (dobra stvar je bila, da je takoj po zaužitju teh brez problemov odšel na WC ... in da so bile brezplačne).

Da bi pa vendarle naredil stvari enostavnejše za razumevanje ... Njegovo življenje je bilo sivo. Nobena prava barva ni vstopila v hišnikove oči. Le konstantna mešanica beline in črnine. Ogabno prilepljena, ne glede na to, kako močno se je trudil oguliti monotono sliko in jo zamenjati z barvito mavrico. Dobro se je spominjal svojih tresočih prstov na tipkovnici, rahlega ostanka svojega potenja na površini instrumenta. Ton je bil nekonstanten. Hiter v kotih skladbe, počasen in komajda zaznaven v samem vrhuncu. Napaka, ki ga je stala vsega. Vendar je pozabil omeniti, da se je od časa do časa njegov večni namrščen izraz spremenil v nasmeh. Zavedal se je, kako je pogrnil v življenje. Ampak njegova preteklost ga ni razočarala. Potiskala ga je, da nadaljuje. Pojavila se je zmerom iznenada, po navadi, ko je klavir pričel igrati svojo mirno glasbo, ki se je vtisnila v globino njegove zavesti in ga odpeljala kilometre daleč od mesta, na katerem je sedel.

Hišnikovo življenje je bilo še slabše od življenja upokojenca. Ampak, s sabo, v globini žepov hlač, je zmeraj nosil svoj zaklad. Rešitelja. Zanj je skrbel kot za novorojenčka. Četudi je bil le kos starega papirja, je bil to papir s hišnikovimi briljantnimi barvami, ki so mu povrnilo vid in mu osvetljevale že pot, polno trnja. Besede na kosu belega lista, efekt, ki so imele na njegovo srce ... Darilo, ki ga je dobil le nekaj dni pred rdečo obkroženim dnem na koledarju. Vsi ostali dnevi so izginili, bili raztrgani s koledarja ... Kot da za tistim datumom nič več ne bi obstajalo. Tisti dan bi se moral čas zaustaviti zanj. Da ni odšel na streho bloka ali most na 40. rojstni dan je bil kriv ta beli list, ki je bil v tistem trenutku, ko ga je dobil, en velik misterij neznanega izvora. Šele ko je prebral vsebino, so se končno pojavile čiste solze veselja ... Prozorne, lepe... Prava slika hvaležnosti. Zatem je vse teklo dalje, dokler ni minilo 20 let in je ta vstopnica ostala tesno pri njem. Bila je vstopnica za kateri koli koncert, ki bi ga moral v resnici dobiti na zaključnem dnevu svojega študija. Da je ni dobil tisti dan, je bil le skomig z rameni. Na srečo.

Nikoli ni dobro živeti le s spomini. Napolnili so te z že minulimi upanji in hrepenenjem. Kaj pa, ko ti sedanost in prihodnost nista mogli povrniti barv, ki si jih včasih imel? Je bila kakšna druga možnost kot pa utapljanje v preteklosti, ki ti je v lice lahko povrnila sijaj in mladostni lesk? Zdaj je imel svoj bel, star papir. Še vedno se je držal tistih briljantnih barv, za katere je bil oropan. Papir mu je dal vedeti, da je enkrat v svojem življenju naredil nekaj vrednega.

Živel je v preteklosti, ni se bal zanikati tega, kajti preteklost je skrbelo zanj kot dolgoletna popotnica, katere objem ni bil nič manj sladek in varen od tesne vezi med materjo in otrokom.

~ Satoru Gojo

Varuhinja

Zbudi me mraz. Sneg je pobelil deželo, prihaja novo tisočletje, moje tretje. Kot otrok čakam, kar bo prineslo. A nisem otrok, stara duša sem, ki ne najde miru.

Mist se zazre v daljavo. Včeraj ni odšla v svoje vodno kraljestvo, ampak je ostala v jami pri jezeru. Zvezdno nebo jo je vedno premamilo, da je pozabila na vse. Vedela je, da ji ne bo hudega. Živali jo bodo varovale.

Princ Kai. Včeraj ga je videla. Spet po dolgih letih. Prvič sta se srečala, ko je imel komaj sedem let. Ker je bil otrok, je lahko videl vse njene magične živali. Ni se prestrašil, pogumno je stopil v sredino in opazoval magične spremljevalce. Kot bi začutile, da jim ne bo storil hudega, so ga sprejele medse in ga z zanimanjem opazovale. Dva tedna je trajalo najino druženje in spoznavanje živali, dokler ga niso zasačili služabniki, kako se približuje vodi. Oče kralj in mati kraljica sta mu prepovedala to nevarno početje. Tako blizu vode je prenevarno za njenega naslednika. Kai jima je opisoval svoje magične prijatelje, pripovedoval v vodnem zmaju, ki preskakuje vodne obroče, kako je zabavno dirjati na hrbtu Vihravčka, kaj vse zna Žvižgač. Kralj in kraljica sta se odločila, da kraljestvo v tej otrokovi starosti ni primeren kraj za njenega sina, še posebej radovednega in z bujno domišljijo, zato sta se odločila, da ga pošljeta stran.

Zdaj, ko je princ Kai odrasel in star dvajset let, se mora naučiti vladati kraljestvu. V čast njegove vrnitve sta kralj in kraljica priredila slavnostno večerjo. Kai ni bil navdušen nad zabavo, še posebej pa ga ni zanimala skupina ljudi, ki se je zbrala njemu v čast. Hotel je mir. Množica ljudi ga je dušila. Dolgo je živel le sam z dedkom na podeželju. Ta ga je naučil loviti in bojevati. Sčasoma je pozabil na mistične živali. Oče in mama sta imela prav, to so samo pravljice, sanje, ki obstajajo samo v domišljiji, ne pa v realnem svetu.

Princ se je opravičil zbranim in odšel na zrak. Opazoval je luno. Veter je pihal. »Spet prihaja zima,« je pomislil, »še eno leto bo počasi minilo.« Bil je zamišljen, ko je naenkrat v daljavi zagledal senco, ki se je skrivala za drevesom in ga opazovala.

Ko se je princ naslednji dan odpravil na lov, je zaslišal šum in ustrelil. Opazil je senco, ki je izginila v vodo. Približal se je in opazil, da so se ob vodi zbrale živali. Ko je bolje pogledal, je opazil, da to niso navadne živali, ampak prav posebne živali. Obstal je in zdelo se mu je, da je ta prizor nekoč že videl. Ni se mogel prepričati, da odide, zato je dogajanje opazoval še naprej. Voda je začela brbotati in osupnil je. Iz vode se prikaže ženska, katere podoba je skoraj prosojna. Dolgi beli lasje ji dajejo pridih duha. Princ pomisli, če je sploh resnična. Živali se priklanajo. Vse, kar vidi, se mu zdi privid. Pomisli, da te oči pozna že celo življenje. Je ta čas pogrešal njo? Kdo je?

Mist se zazre vanj, izgovori njegovo ime in izgine v vodo, živali pa zbežijo stran. Princ še vedno stoji tam v gozdu in se sprašuje, ali je to, kar je videl, resnično ali se mu je sanjalo. Počasi se odpravi proti domu, odločen, da se jutri vrne, ko bo spet dan. Ponoči se domišljija s človekom rada poigra.

Naslednje jutro princ pozdravi mamo in očeta. Vprašata ga, kam je včeraj izginil. Pove jima, da se je zadržal v gozdu.

Mama je očitno slabe volje, saj gozd njenega sina tako zanima že vse od otroštva, kar se očitno ni spremenilo niti zdaj, ko je odrasel.

»Le kaj je v tem gozdu, da te tako privlači?« Princ začudeno pogleda mamo in nadaljuje svojo pot. Prispe k jezeru. Nedaleč stran opazi nekakšen vhod v jamo. Približa se in vstopi. Ko opazuje notranjost jame, se obrne, na vhodu spet opazi njo.

Opogumi se in vpraša: »Kdo si?« Podoba se mu približa in reče: »Kai, vrnil si se.«

Pogleda jo in začudeno vpraša: »Poznaš moje ime, kdo si?«

»Mist sem, nekoč si spremljal mene in moje živali, potem pa sta te starša poslala k dedku. Se me res ne spomniš?«

Opazuje jo, pred očmi pa se mu prikazuje podoba živali in nekega drugega strašnega bitja.

»Spomnim se ženske z grozljivo podobo in črnimi očmi.«

»Spomniš se Hekate, boginje podzemlja, čarovništva. Rada se potepa okoli razpotij in grobov. Na krajih, kjer je bila prelita kri umorjenih, se preživlja s strahovi in trpljenjem duš. Še v posmrtnem življenju te ne izpusti iz svojih krempljev. Pri živih pa se igra z njihovimi mislimi, da postaneš njen suženj.«

Kai jo opazuje.

»Verjeto se me ne spomniš po vseh teh letih. Rada bi ti povedala, kdo sem, vendar je pomembno, da se spomniš sam.«

Kai pomisli in vpraša: »Zakaj se spomnim čarovnice in ne tebe?«

»Ker je to zadnje, kar si videl, preden si moral oditi. Tisti dan sem izgubila mnogo prijateljev, ki so se žrtvovali zame.«

»Prijatelj?« vpraša Kai.

»Mojih živali, ki me varujejo,« mu odgovori.

Približa se čudno bitje, ki princa očitno pozna. Sede pred njega in zdi se, da čaka na ukaz.

»Kaj želi?« vpraša Kai.

»To je Vihravček, tvoj najljubši spremljevalec. Dolge ure sta dirjala po nebu.«

Kai jo presenečeno posluša, bitje pa si ga ogleduje.

»Čaka na tvoj ukaz, da te ponovno popelje med oblake.«

Kai presenečeno stopi nazaj, Vihravček pa se odpravi proti izhodu jame.

»Pa saj ne misliš resno? To se ne dogaja!«

Mist se žalostno obrne in odkoraka iz votline, stopi do Vihravček in reče: »Nič ne moreva, če se ne želi spomniti. Ko bo čas za to, se bo spomnil. Vsaj upava lahko.«

Odhajata proti vodi, Kai teče za njima in skoči na Vihravčka. Bitje začuti, da je to pomemben trenutek za Kaia in celotno vodno kraljestvo. Izgineta med oblake, dolgo traja, da se vrmeta.

Kai stopi pred Mist in zakliče: »Vsega se spomnim! Tvoje vodno kraljestvo je v nevarnosti in moje tudi, uničiti morava Hekate.«

Mist mu pritrdi. Pove mu, da je varuhinja mističnih živali, ki jo želi uničiti zlobna Hekata, da prevzame njeno moč. Navadni ljudje je ne vidijo, le čiste duše, kot je Kai in njemu podobni. Kai se tokrat vsega spomni.

V naslednjem trenutku se nebo zatemni, strele švigajo in udarjajo z nepopisno močjo. Prikaže se Hekate. Jezna, ker ima Mist zaveznika, želi se maščevati. Tokrat bo pogubila vse, nikomur ne bo prizaneseno. Mist se zave, da prihaja poguba. Hekata s svojimi zvermi pridivja in ubija živali, ki so ji na poti. Pograbi še princa in zakriči: »Če ga še hočeš kdaj videti, mi predaj svoje moči in mu morda prizanesem!« Odpelje ga v svoj dvorec, ki je

skrit med oblaki in strelami. Mist ve, da mora rešiti Kaia. Zbere živali in jim pove, da gre v boj proti temnim silam. Če bodo uničili Hekate, bo vodno kraljestvo končno dočakalo mir, Kai pa lahko nadaljuje svoje življenje.

Mist se odpravi v kraljestvo zlobe in teme. Zveri jo pripeljejo do Hekate. Zlobnica se ji smeji, prepričana, da bo končno postala kraljica vodnega kraljestva in uničila Mist. Za to ne bo potreben boj, le prevlada nad zemeljskim bitjem, ki Mist daje moč. Hekata je Kaia uročila, da ubije Mist.

Mist stopi pred Hekata in jo vpraša: »Kje je Kai?«

»Ne skrb, Mist, v redu je, nič mu nisem naredila.« V tem trenutku Kai stopi iz senc pred Mist.

»Vsaj ne na prvi pogled,« reče Hekata in se začne smejati.

Mist pogleda Kaia in vidi, da jo gleda s temnimi hudobnimi očmi brez duše. Spozna, da je Kai uročen. Ta stopi proti njej z mečem v roki.

»Kai!« zakliče.

Ne sliši je in zamahne proti njej. Mist se izogne udarcu in ne ve, kako naj se bori proti uroku.

»Poslušaj me, Kai, Mist sem! Spomni se živali, jezera, jame! Kako si nas varovali! Kai! Spomni se svojega imena! Bojevnik si! Varuh vode in živali, zato nas tudi vidiš! Kai! Hekate ne sme zmagati! Živali bodo pogubljene!«

Kai ponovno zamahne in zakriči. Meč ga rani!

»Mist, Mist! Vem, kdo si. Nikoli te ne bi mogel ubiti!«

Mist pade ob njega in zajoče, zveri se obrnejo proti Hekati in jo napadejo. Mist objame Kaia in izgineta v megli.

Pri jezeru se zbirajo živali in gledajo objokano Mist. Kai je ni mogel ubiti, raje je umrl sam. Mist pogleda naokrog in reče: » Poslušaj me, Kai, lahko te rešim, a se bojim, da ne boš mogel več med ljudi. Živali, pomagajte mi ga spraviti v vodo!«

Mine mesec in živali so spet zbrane ob jezeru. Kraljestvo žaluje za izginulim princem. Nad jezerom se pojavi meglica, iz nje stopita dve beli, skoraj prozorni postavi. Ena z dolgimi valovitimi in druga s kratkimi lasmi. Kroni krasita obe glavi. Pred živali stopita varuha mističnih živali in vodnega kraljestva.

Mist pogleda Kaia. Ni ga mogla pustiti umreti, ne potem, ko se je žrtvoval zanjo. Nekoč bo tudi on prevzel prestol svojega kraljestva. Poskrbela bo za to.

-----KONEC-----

Teodora Tien

Globoko v njej

Prijateljstvo. Včasih v pravem pomenu besede, drugič le kot krinka resnice. Že tako rekoč tradicija obdobja pubertete in najstništva je ta »zaljubljenost do ušes«, pa vendar vsi vemo, da gre v večini zgolj za kaprice mladih. Vsako dekle si v mladih letih želi fanta, kakor hitro je mogoče, vendar se ne zaveda, da so to le želje, ki jih ima vsak človek, in niti pod razno niso želje v pravem pomenu besede. V tej zgodbi bi vam rada predstavila dekle, staro 17 let, ki je v svojem življenju doživela marsikaj, tako lepega kot tudi ne. Recimo, da ji je ime Eli. Dobro se je zavedala pomena besede »prijatelj« in v odnosu ni hotela mimo tega. V otroštvu je spoznala fanta, ki se ji tedaj ni zdel nič posebnega. Z leti je odraščala v drugem kraju in vsakič ga je videvala manj in manj. Videla ga je le še za šolske počitnice in tudi takrat njuna srečanja niso zbujala posebne pozornosti.

Eli se je pri štirinajstih letih življenje popolnoma obrnilo na glavo. Nekega dne je doživela hudo prometno nesrečo in življenje se ji je ustavilo. Niti zdravnik ni vedel, kaj se dogaja z njo po nesreči, saj si še vedno ni bila podobna, zato jo je dneve in tedne pošiljal na mnogo preiskav. Eli je v bolnišnici preživela pol leta. V tem obdobju se ji je življenje čisto spremenilo. Kmalu so ji potrdili bolezen na srcu in ji jasno in glasno povedali, da ji bo brez pomoči čez mesec odpovedalo srce. Eli so se ob teh besedah podrle vse sanje, ki jih je gradila skozi leta. Dobila je močna zdravila neverjetno visokim odmerkom. Tako so počasi tekla leta. Ob dnevnih, nato tedenskih in šele nato mesečnih kontrolah v bolnišnici sta minili dve leti.

Elino življenje je bilo pred boleznijo sanjsko. Imela je vse, kar si je lahko želela. Srečna starša, velikega brata, s katerim se je od otroštva samo prepirala, vendar ga je imela še vedno najraje na svetu, živel je v kraju, ki ga je imela rada, in ljubila je šport, o katerem je razmišljala dan in noč. Imela je kup prijateljev in imela je tiste prave prijatelje, ki je tudi kasneje niso zapustili. V svojem športu je bila dobra in prav v športu je spoznala danes njenega najboljšega prijatelja, ki ji v najmračnejših trenutkih najbolj pomaga, da se dvigne. Spoznala je toliko čudovitih ljudi, ki jih drugače ne bi. Torej, na kratko, imela je vse. Toda v trenutku je vse to preprosto izginilo. Eli je imela občutek, da je sama in da ne bo nikoli več tako kot prej.

Po diagnosticirani bolezni se je vrnila k treningom, vrnila se je med prijatelje in vrnila se je v staro življenje. Vsaj tako je izgledalo v očeh vseh, razen v njenih. Ni se vrnila v stari svet, vrnila se je v prejšnje življenje, vendar je bila zdaj obdana z mehurčkom, ki ga ni in ni mogla izprazniti in ostala v njem ujeta do danes. Toda nekega dne je zopet videla prav tega fanta iz njenega otroštva. Videla ga je na način, na katerega v otroštvu ni bila pozorna. Recimo, da je fantu ime Luka. Luka je nenadoma vstopil v Elin šport in spet postal del njenega življenja. Sčasoma sta se Eli in Luka zbližala, a meje prijateljstva nista prestopila.

Eli se je ob občasnih »krizah« vedno obrnila na prijatelje, toda vedno več se je obračala tudi na Luko. Sama pri sebi je kmalu ugotovila, da je šla predaleč, saj bo na tak način le

in zgolj prizadeta. Vendar bolj, kot se je trudila, bolj in bolj je okoli sebe opazala ljudi, ki so bili v svojem življenju res srečni in vedno bolj se je zavedala, da sama ni. In prav na tej točki je Eli spoznala razliko med prijateljstvom in »tistim nekaj več«. Vendar je boleče, če je »nekaj več« zgolj iz ene strani, in boleče je, če te je strah povedati, ker te je strah, da boš uničil še tisto nekaj, kar je ostalo od prijateljstva. Za Eli je bilo to preveč dragoceno in kakor rečejo doma, Eli ni imela srca, da bi to vez med njima uničila z veliko in nepotrebno napako.

Eli se je iz dneva v dan vedno več in več pogovarjala z Luko, pa čeprav ni hotela. Vsakič, ko je potrebovala nekoga, da ji pove, da jo razume, se je obrnila nanj, pa še sama ni vedela, zakaj.

Eli je imela rojstni dan. Ko se je zjutraj zbudila in pogledala telefon, so se čestitke za rojstni dan kar vrstile. Telefon je kar naprej zvonil in ko se je končno umiril, se je na prvem sporočilu prikazalo Lukove ime. Eli je dobila metuljčke v trebuhu in res jo je bilo strah odpreti sporočilo. Ta dan je bila Eli po dolgem času spet res srečna. Ugotovila je, da je srečna le na obroke in da to ni dobro. Nekaj dni po rojstnem dnevu kot že vrsto tednov zvečer ni mogla zaspati. Imela je nenormalne glavobole in ni vedela, kaj naj. Ker ni mogla gledati filma ali v telefon, je pograbila list papirja in svinčnik ter se odločila napisati pismo. Pismo Luki. Lahko bi pisala o tem, kako jo boli glava ali kako je za rojstni dan dobila darila ali preprosto, kako je zunaj noč in posledično tudi tema ... Toda ne, vsaka beseda jo je bolj in bolj vlekla k Luki.

»Tebi.

To pismo je namenjeno tebi. Tebi, ki mi trenutno pomeniš luč na koncu tunela. Lahko si predstavljam, da se peljem iz Maribora v Ljubljano po avtocesti. Na vsake toliko kilometrov je tunel in za vsakim tunelom je spet svetloba. Ravno to si ti zame. Moje življenje je avtocesta, v osnovi speljana podnevi, ko je dan. A pridejo dnevi, ki so mračni, in nastopi tema v tunelu. In takrat prideš ti. Ti si tista luč, ki me prisili, da pridem do konca in jo odkrijem. In rada bi se ti zahvalila prav za to. Za to, da me dvigneš, ko me nihče drug ne more. Ti se tega ne zavedaš, ampak vsak tvoj »saj te razumem« mi pomeni ravno toliko, kot bi mi pomenil tvoj objem. Ob dnevih, kot je ta, ko je moja noč prekleto dolga, ko ne morem spati, največ razmišljam o tebi. Razmišljam, kako bi bilo, če bi bil zraven mene. Tehtam sama s sabo, če bi ti povedala, kaj čutim ali ne. Včasih se zavem, da če bi ti povedala vse, moje noči nebi bile tako zelo samotne. Toda, kaj pa če ti povem in uničim to, kar je med nama? Potem bodo moje noči samo padec v globino. Včasih samo ležim v postelji in gledam skozi okno sijoče zvezde. V tistih nešteto zvezdah, ki so na nebu vidim ljudi, ki me imajo radi. Vidim ljudi, ki jih imam jaz rada. Vidim tebe. Vidim mene. In vidim naju. Vidim to, kar bi lahko bila, če bi bila v tem trenutku skupaj. Vsako zvezdo enkrat prekrijejo oblaki. Toda to še ne pomeni, da je ni več tam. Še zmeraj je tam in še zmeraj ustvarja svojo zgodbo. Toda, ko zvezde ni, se počutim samo. Spet sem na začetku, ko ne vem, kako urediti svoje misli, ker jih je preveč. Preveč različnih in preveč enakih. A ko zaprem oči spet vidim tebe in samota izgine. Čeprav le za kratek trenutek, ko se spomnim, kaj vse sva skupaj preživela, je ta trenutek vreden zlata. Vem, da tega pisma ne boš prebral nikoli. In nikoli ne boš vedel, kaj sem nekoč čutila do tebe. In vem, da bom nekoč obžalovala to, da ti nisem povedala vsega, kar sem čutila. Toda zaenkrat

je najbolje tako, kot je. Vsak živi svoje življenje in ti si srečen. Tudi, če jaz nisem, je pomembno, da si ti. Upam, da si. Upam, da imaš nekoga, ki ga imaš rad in ki ima rad tebe. Tudi, če nisi z mano, mi je pomembno samo, da si srečen ti. Ti, ki si zlat in topel človek. Človek, ki je vedno tam, ko ga rabim. Človek, ki prenaša moje pogoste padce, čeprav sva samo... prijatelja...tebi.«

In z besedo »tebi« se je končalo Elino ponočevanje, saj je takoj za to besedo zatisnila oči in padla v globok spanec. Sredi noči se je spet zbudila, se dvignila iz postelje do pisalne mize, kjer so ležale slušalke, si jih nadela in nastavila glasbo, ki jo je najprej spravila v jok, nato pa pripravila, da je po uri in pol težkih solz zaspala do jutra. Zbudila se je v novo, deževno jutro in s solzami v srcu odšla v nov dan.

Nika S.

Lou in jaz

Moj fant je mulat. Že dejstvo, da s tem začenjam, pove veliko o današnjem svetu. V zgodbi ga bom poimenovala Lou.

Lou je vstopil v moje življenje pred petimi meseci. V tem kratkem času z njim sem začela gledati na svet bolj s srcem, kot le z očmi. Lou na prvi opis zveni kot čisto vsakdanji mladenič; zagnan, strasten, ljubeč, delaven in spoštljiv. No, mogoče ne ravno najbolj vsakdanji, ni vendar kar vsak fant spoštljiv in tako človeški, kot je Lou. Spoznala sva se na nekem plesnem dogodku v Celju. In čeprav se v moji glavi ni porodila prav nobena ideja ali pomislek o tem, da je Lou nadvse čudovit fant, sem začela dobivati kar nekaj »nedolžnih«¹ pripomb prijateljev. Ni mi treba razložiti zakaj, mislim, da ste do zdaj vsi že spregledali, o čem je govora. Sprva me njihove opazke, ki so jih seveda izjemno dobro zavijali v smešne in zabavne šale, niso preveč zmotili. Tudi sama sem verjela, da ne mislijo nič slabega. Zaupala sem, da se prav tako kot jaz požvižgajo na njegovo barvo kože. Sploh mi ni padlo na misel, da bi bila tako preprosta in vsakdanja stvar, kot je barva kože, določilo ljubezni in sprejemanja. Saj ima vendar vsak od nas različne najljubše barve, pa nihče ni ogorčen, ko se njihova mnenja o priljubljenosti barv ne enačijo. Zakaj bi potem kdo zaradi takih stvari drugače gledal na Louja?

Ko sem bila majhna, je mama iz osnovne šole, na kateri je delala, prinesla igračo, temnopoltega dojenčka. V šoli so ga otroci metali v steno, grdo ravnali z njim. Meni se je zdel izjemen. Poimenovali smo ga Jimmy. Tako resničen je izgledal, tako lep, oči so mu sijale na obrazu. Oboževala sem ga. Doma ni bilo nikoli govora o tem, da je bil Jimmy drugačen od nas, čeprav ni bil iste rase kot mi. To sploh ni bilo vprašanje, Jimmy je bil eden izmed nas, moj namišljeni bratec, mamin sin. Ne samo, da bi me starši vzgajali s principom egalitarnosti, rasi sploh niso pripisovali posebnega pomena, kar se mi zdi še boljše kot to, da bi mi pojasnjevali nekaj, česar tako ne bi razumela. Ker se, kot noben drug dojenček, nisem rodila s stereotipi. Rodila sem se čisto naga, jokajoča, nedolžna, brez besed, brez vsake obsodbe, predsodka ali načina ločevanja med ljudmi. Zame so bili vsi enaki, čeprav različni, in ravno zato nisem nikoli prav zares razumela, v čem je tista razlika, zaradi katere bi nekateri ljudje primerjali rase in ljudi na podlagi tega obsojali ali izločili.

Prvič sem o rasni diskriminaciji brala v šestem razredu, ko nam je učiteljica predavala o Martinu Luthru Kingu, ki je bil prvi zagovornik pravic temnopoltih. Spomnim se, kakšen občutek me je spreletel po telesu, do danes ga ne znam ga razložiti. Še isti dan sem doma sklenila, da bom zagovornica človekovih pravic, ko bom odrasla. Tega se še živo spomnim. Menda sem na idejo sčasoma pozabila. V osnovni šoli, v osmem in devetem razredu, so moji sošolci začeli uporabljati rasne psovke. Njihovega pomena takrat nisem razumela. Šele na začetku srednje šole sem izvedela, kaj v resnici pomenijo. O njih sem se podučila, raziskala njihovo ozadje, prav tako sem v tem času začela množično pregledovati razne članke, videe in literaturo o zgodovini

temnopolte rase. Tako zelo me je pritegnila in očarala, da sem se spet začela udeleževati v širjenju egalitarnih, emancipiranih misli, objav in citatov na svojih socialnih omrežjih. Delila, pisala in objavljala sem svoje poglede na to, želela sem, da bi se o tem čim več govorilo, da bi tudi moji prijatelji poskušali razumeti. Takrat sicer tudi sama nisem še zares razumela, sem pa stala za svojimi prepričanji, jih s svojimi dejanji dvigovala in poskušala dodati svoj glas in spodbuditi druge.

Louja sem spoznala v tretjem letniku, ki ga še vedno obiskujem. V moje življenje je prvič stopil človek, ki je na lastni koži izkusil surovost omenjene konservativnosti in rasne diskriminacije. Nekdo, ki je bil sicer celo svoje življenje obkrožen z belci, v njih našel tudi dobre prijatelje in za čas njegovega šolanja tudi sošolce. In ko bi na prvi pogled precenil njegova mišljenja in občutke, bi rekel, da mu gre dobro, da živi v svoji koži nemoteno, sproščeno, srečno. Pa mi je kar kmalu priznal, da ne glede na to, da je v Sloveniji rasna diskriminacija že zaradi redke prisotnosti temnopolte rase manj prisotna, še vseeno obdan z dvomi o svoji identiteti, o svoji pripadnosti in sprejetosti. Že v svojih otroških letih je bil deležen pripomb, stereotipov in žaljivk, ki jih kot otrok ni niti še zares razumel. Veliko sva se o tem pogovarjala, potočila mnogo solz, saj nama še pri 17 in 20 letih ni niti malo jasno, kako je ravno človeška lastnost, kot je barva kože, povod za množičen razidem in rasno diskriminacijo. Najbrž tega ne bova nikoli res doumela, in v resnici nama sploh ne bi bilo treba, ker je vse skupaj navaden nesmisel, čista floskula in najbolj bedast možen stereotip, ki živi in obstaja že toliko stoletij. Gradimo in povečujemo pa ga ravno mi, mi, ki o njem ne govorimo dovolj, mi, ki ostajamo tiho, mi, ki smo sebični v svojem dobrobitu, mi, ki niti ne poskušamo razumeti, mi, ki nismo niti približno dovolj človeški. Ker je vsem smešno, ko se temnopolti ljudje norčujejo iz svojih travm, bolečin in dvomov, ker nihče ne poslušá s srcem, ker nihče noče razumeti.

Lou me vsak dan znova navdušuje v svoji požrtvovalnosti, zagonu in pozitivnem pogledu na življenje, ki ga vselej zajema z veliko žlico. Lou je najbolj spoštljiv in razumevajoč, pameten in inteligenten fant, ki sem jih kadarkoli spoznala. S svojo razgledanostjo se od njega venomer učim. **Jaz in Lou** želiva pokazati svetu, da sva popolnoma enakovredna, da smo vsi popolnoma enakovredni, da je barva kože le slepota pred drugačnostjo. Le da je to slepota, ki se jo da ozdraviti, če se le naučiš gledati s srcem. K temu dodajam citat Frantza Fanona, iz knjige Črna koža, bele maske: »Nadrednost? Inferiornost? Zakaj se ne bi preprosto poskušali dotakniti drugega, občutiti drugega, odkriti drug drugega?" Z Loujem se še vedno odkrivava in spoznavava. Skupaj bi rada v tem svetu, za ta svet naredila nekaj več, nekaj, kar bo pustilo vtis, nekaj, kar bo pomnjeno, nekaj, kar bo slišano in ne preslišano. Nekaj, kar bo povzročilo še tako majhno spremembo. In to je le prvi korak k temu.

Amelie

Kožuh

Moj mali sonček, moj veliki svet.

Rodil si se z nesrečo nad seboj v umazani škatli s starimi skorjastimi nogavicami, a preživel si po sreči. Veliki človek bi se te znebil kakor golazni v hiši, tako je vsaj obračunal s tvojimi brati in sestrami – tebi, najlepšemu, pa je prizanesel. Lahko bi rekli, da po moji zaslugi, ampak nisem tu, da bi se poveličeval. Pripovedujem tvojo zgodbo, tvojo pot s pridihom svoje lastne sentimentalnosti.

Moj mali sonček, moj veliki svet.

Mati te je dojila prva dva tedna življenja, nato pa sta jo neznanje in mladostniška vznemirjenost od tega odvrnili in ostal si sam. Tvoje veke so bile takrat še tesno zlepljene skupaj. A poglej, imel si še eno prostovoljko tvojega rodu, ki je s teboj delila mleko, prej namenjeno njenemu nedolgo pokojnemu mladiču. Gotovo si ji bil v ogromno uteho in telesno olajšanje. A še takrat nesreča ni počivala. Veliki brneči stroj je zapeljal čeznjo, čez tvojo drugo mater, in tedaj si zares ostal sam kljub pričakovanju, da bo materni nagon pripeljal tvojo prvo mater nazaj. Dnevi so minevali, tvojemu nebogljenu jokanju pa ni bilo videti konca. Pa da se ne bi razumeli narobe, nisem ga pustil v tisti škatli, da shira. Redno sem mu z iglo v usta počasi in previdno vbrizgal mleko. Pa vendar se tvoji otožni cvileži niso ustavljali, še drugi ljudje so menili, da je treba ukrepati. Strah me je bilo njihove definicije ukrepanja oziroma nisem jim zaupal s tem majhnim bitjecem.

Moj mali sonček, moj veliki svet.

Spomnim se, ko sem naredil prvi korak ukrepanja v tisto temno garažo in kako sem se znašel pred tvojo umazano škatlo. To že ni sprejemljiv življenjski pogoj zate, sem pomislil in si očital, zakaj že prej nisem česa storil. Prijel sem tvoje krhko telo, ki je takoj ob dotiku pričelo nagonsko pihati, nato pa tudi cviliti. Položil sem te v majico, kakor da bi pobiral jagode s tal, in takrat si utihnil. Neseš sem te v sobo, pograbil puhasto blazino s postelje, jo odložil na pisarniško mizo, nanjo pa tvojo kepasto majceno črno-belo telesce. Sedel sem na stol in nadaljeval z šolskimi obveznostmi. Vsake toliko časa sem preveril, kako odreagiraš na nove okoliščine, in tako kot sem slutil, ni ti bilo po okusu. Nemirno si se kobacal po blazini, ko pa si prispel do roba in skoraj cepnil čezenj, pa sem te zagrabil in te položil nazaj na sredino. Kar mi je najbolj trgalo srce, je bilo tvoje nepotešljivo stokanje. Nikoli ne bi mogel razumeti, kako si se takrat počutil. Komaj vržen na svet si že izgubil dva skrbnika, ne da bi razumel, zakaj. A jaz te nisem nameraval zapustiti. Jaz že ne. Obveznosti bom preložil zate.

Moj mali sonček, moj veliki svet.

Previdno sem neseš blazino, ki pa je nosila tebe, in te položil na posteljo. Legel sem poleg nje, da sem bil celo manjši. Čeprav me nisi videl, si čutil moje nežne dotike, ko sem te z božanjem poskušal pomiriti. Ne vem kako in ne vem zakaj, a si mi zaupal in

celo zadremal. To je bilo prvič, ko sem delil posteljo s svojim kožuhom. Tako je torej moja soba postala tvoj dom.

Moj mali sonček, moj veliki svet.

Odraščal si ob moji prisotnosti. Prvo stvar, ki si jo videl s svojimi zelenosivimi očmi, sem bil jaz. Redno sem ti prinašal hrano, se s teboj igral, te praskal po glavicu in poslušal tvoje zadovoljno predenje na mojem vratu pozno ponoči, ko že tako ali tako nisem mogel spati. Še zdaj ti z veseljem prisluhnem, včasih mi imaš veliko za izkazati. S tabo sem delil celo bolhe, ki so naju poleti še posebej zavzeto grizle. Kadar sem prišel domov, napolnjen z melanholijo, si ti čepel ob meni in poslušal moj iztok čustev. Skrnil si se v vsak predal, se polulal v vsak kot, ampak v meni to ni vzbudilo zamere. Bil sem ponosen, da te lahko kličem »moj mladič«, in spoznanje, da sem te sam vzgojil v tako scrkljano in spoštljivo bitje, mi je povišalo raven samozavesti. Z leti si le prerasel štiri stene moje sobe in dolžan sem ti bil pokazati zunanji svet. Všeč ti je bil, čeprav sprva malce strašljiv in sumljiv. Nekako si se razumel s preostalimi tvoje vrste, ki pa so žal bili prestari in preveč grenki, da bi se zanimali za tvoje poskuse vžiga igre. Imel pa si svobodo, daleč segajoče travnike, travo, kjer si se lahko skrnil, gozd, kamor si lahko kadarkoli zašel, in pa druga bitja, katera si lahko na lastne uči in nos raziskal. Ko sem bil prvič od tebe ločen za več kot en teden, si se na moje zadovoljstvo prav dobro znašel sam. Pritekel si mi v naročje in nisem te hotel izpustiti. Peljal sem te v sobo, položenega v majico, tako kot v dobrih starih časih, a ko sva prispela v sobo, ni minila niti minuta, ko si že cvilil pred vrati z željo, da te izpustim nazaj ven. V tvoj nov dom. In sem te. Čutil sem nekaj otožnosti, a zavedal sem se, da nisi samo moj, sploh pa ti ne morem več posvetiti toliko časa, kot sem ti ga nekdam.

Moj mali sonček, moj velik svet.

Imel sem upanja, fantazije, bi temu lahko rekli, da ko odrastem in si poiščem lastno stanovanje nekje v središču mesta, me boš ti spremljal na vsakem koraku. Ne boš imel le ene sobe, v vsaki boš lahko poležaval, se valjal in igral. Skupaj bova hodila na sprehode po mestu, si včasih privoščila sladoled, odkorakala v park, kjer boš lahko divje tekal, ko pa se bo dan zaključil, se bova zatekla nazaj na toplo, pojedla večerjo in pogledala kakšen film, stisnjena drug poleg drugega in zavita v puhasto odejo. Zveni idealno, kajne?

Gledal sem te na dvorišču, legel si na kamnite ploščice, kjer je sonce najtopleje sijalo, in si vsrkaval toplino vase. Tvoj rep je zadovoljno migetal, oči si imel zaprte, gobček pa je krasil velik nasmeh užitka. Mimo je prišel tvoj oranžen kolega, te povohal in se ulegel poleg tebe. Ko sem te čez nekaj trenutkov še enkrat pogledal, si z drugim kolegom stekel daleč proti reki. Zgledalo je, kot da si odšel pit. S tem istim kolegom si nato plezal po drevesih s pomočjo krempljev, drvela sta drug za drugim, poskakovala v zrak, nazadnje pa sta se le koordinirala in šla potrpežljivo stat pred majcenimi mišjimi luknjami. Če sta jo ujela, ne vem, ampak bistvo je, da sem končno nekaj spoznal. Nisem krut človek, nimam tako sebičnega in hladnega srca, da bi te iztrgal iz tega življenja. Tu imaš vendar vse: prijatelje, naravo, hrano, svež zrak in predvsem svobodo. Le kako bi ti jo naj kar tako odvzel? Jaz? Nisi mi podložen, jaz nisem tvoj vodja, čeprav me kdaj tako

vidiš. Tvoje zelenosive oči čutijo naklonjenost do mene in jaz ti jo vračam. Verjamem, da prav tako kot jaz ne želiš najine ločitve. Kaj pa najine noči? Ko mi greješ vrat in me žgečkaš po nosu s svojim kožuhom, da skoraj kihnem? Potem pa se obrnem, da bi končno zatisnil oči, ti pa mi takrat ležeš na bok ter zaspiš in mi ne daš priložnosti, da bi se obrnil. A kljub temu zaspim in kadar se sredi noči zbudim s teboj na prsih, se počutim skoraj evforičen. Tisti samcat budni trenutek pred globokim spancem mi pomeni vse na tem svetu.

A zadnjič sem sanjal, da je tvoja duša odšla s tega sveta, in čeprav je sprva kazalo, kot da bom tvojo izgubo kar se da dobro prenesel, sem nazadnje planil v obupan jok, kajti čutil sem preveliko povezanost z realnostjo, in ko sem se zbudil, sem se te hitro dotaknil, da bi se potolažil. Predel si, jaz pa sem s solzami v očeh drhtel. Nikoli se ne želim ločiti od tebe, sem pomislil in ti si se v dremežu pretegnil, položil tačko na moja lica ter glasno zavzdihnil.

Le kje si zdaj?

Moj mali Elliot, moj veliki svet.

Toby

Košček življenja

Temno je, hodim po prazni cesti in razmišljam. Sem slaba oseba? Sem dobra oseba, ki dela hude napake? Bi bilo bolje, če se obrnem in grem nazaj? A če grem nazaj, kaj me tam čaka? Še kar naprej hodim kot začarana, obrnem se nazaj, postanem in si spet postavljam enaka vprašanja. Vame se nasadi strah, gledam naokoli in poslušam, če je šel kdo za mano. Mogoče si to celo želim, mogoče tako vem, da nisem nepomembna, da je moja odsotnost opazna in da moj obstoj naredi neko razliko.

Ampak je ne. Nikogar ni za mano in sedaj sem sama. Veter piha skozi krošnje obcestnih dreves in vsepovsod okrog se sliši šumenje in zadušeni zvoki glasbe, vendar v meni še vedno vlada čista tišina. Čutim, kako mi srce hitreje bije in kako je vsak vdih krajši in hitrejši. V prsnem košu čutim težo, kot bi mi na srce padla teža celega sveta, in tako srce potone in bitja ne slišim več. Zajame me panika in premlevam lahko samo tiste misli, ki jih že celo pot potiskam vase in poskušam pozabiti. Ali lahko namerno nekaj res pozabim? Počutim se, kot da je okoli mene premalo zraka in še ta se redči z vsakim vdihom. Vse misli, ki se s polno hitrostjo vrtijo v glavi, poskušam ujeti kot helijeve balone, ki jih izpustiš in z vetrom zbežijo stran. Ko mine nekaj časa, se spomnim, seveda, tesnoba, moj stalni sopotnik.

Poskušam se zbrati, spomnim se na dihanje in pritiskam na prsni koš. Vsak vdih postaja počasnejši in misli se jasni in zbirajo kot helijeve baloni, ki se vračajo nazaj v roko. Končno lahko zadiham. Usedem se na robnik in iz žepa jakne vzamem tobak. Pričnem si zvijati cigareto kljub neprestanemu tresenju rok. Končno mi uspe in niti ne izgleda, kot da bi jo zvila oseba, ki je pred minuto še lovila sapo, pomislim. Sedaj sežem v drug žep po vžigalniku. Z njim si prižgem cigareto in ogenj kot strela sredi nevihte razsvetli moje roke. Cigaretne dim me počasi pomirja in občutek imam, da končno spet razumsko razmišljam.

Končno vstanem in začnem svojo pot nazaj. Nisem šla ravno daleč, ampak šele sedaj slišim tehno glasbo, ki je bila očitno že ves čas v ozadju. Ista glasba, ki me je prej preobremenila in odgnala, me sedaj vabi in z vsakim korakom postaja močnejša. Končno zagledam luči in ljudi zunaj. «Kje si pa ti b'la?» se zadere Ona. Veselo se zaderem nazaj: «Mal' s'm šla na sprehod.» Zaskrbljeno me vpraša: »A si v redu?» In jaz ji hitro odgovorim: »Ja, sam' mal' vroč mi je b'lo.« Očitno nisem bila dovolj prepričljiva, saj me ponovno vpraša in jaz ji ponovno zagotovim, da sem v redu, kar je trenutno seveda res, saj sem pripravljena, da nadaljujem zabavo. Tako se na mojo pobudo odpravimo noter, kjer se končno sprostim in prepustim ritmu glasbe. Spet plešem z nasmehom na obrazu, obkrožena z istimi ljudmi, ob katerih sem se počutila utesnjeno, a sedaj mi je zanje vseeno. Vse slabe misli odplavajo stran in spet se počutim kot jaz.

Ko odbije polnoč

Plesali in vrteli smo se po vsej veliki plesni dvorani. Mogoče je bilo videti otroke, kako tekajo po kotih in se igrajo svojo igro; ostali v svetu, da ga skupaj raziskujejo. Klepetanje med drugimi gosti je ustvarilo srhljiv odmev, ki ga je mogoče slišati celo z druge strani. Tišina med orkestrom je postala oglušujoča, dokler se spet ni začela vzpenjati.

Moja sivkasto-modra obleka je drsela čez plesišče, ko sva se premikala v pravokotnem gibanju. Bilo je podobno škatli. Naredila sva korake nazaj, naprej, levo in desno, med plesom pa sva se z boki drgnila drug ob drugega.

Kot da sta najini duši povezani, se gibljeva v sinhronizirani harmoniji. Njegovi temni skodrani lasje, ki so mu padali mimo ušes; moji rjavi lasje, ki se niso niti dotaknili mojih ramen.

Začutiti njegovo prisotnost na mojih prsih se mi je zdelo toplo, znano. Najini srci bijeta, kot bi se počutila cela.

»Ti si moja sorodna duša,« sem mu zašepetala, ko sva plesala na sredini sobe.

Ostali povabljenici so strmeli v naju, kot da se bova kmalu ustavila. Nisva se ustavila, začutila sem njegov topel objem v trenutku, ko ga imam samo zase.

»In ti si moja,« mi je zašepetal.

»Tvoja vsa in ponosna na to.« Spogledljivo sem se nasmehnila.

Čas se je ustavil, ko sva ostala drug ob drugem; hrepenela po zraku, a ne želiva zapustiti rok drug drugega niti za sekundo. Zajela sem sapo, on pa tudi. Spoznanje, da je potreba po dihanju lahko tisto, kar naju ubije; in kakšna pot do smrti bi to bila.

Njegov vonj me je spominjal na to, kot da je bil v koči na snežni zimski dan ob kaminu. Diši po mošusu in gozdu. V njegovem naročju sem se počutila varno in z njim se bom vedno počutila varno. Najina okolica je postala zamegljena, polna svetlosti na vsak zavoj. Na vsak korak, na katerega sva se dvignila, ko sva se prijela močnejše drug za drugega; noče me odpustiti.

»Tik ... Tak ... Tik ...« Ura je tekla, bližala se je polnoč, vse je bilo mirno, dokler naju ni vznemirilo zvonjenje zvonca.

»Prišla je polnoč ... in tako kmalu ...« sem težko zavzdihnila.

»Ne moreš reči, da nama je že zmanjkalo časa.« Zaskrbljeno je strmel vame.

»Bojim se, da je tako,« sem zašepetala. »Želim preživeti več časa s tabo, a če ne odidem zdaj, bodo posledice strašne,« sem odgovorila s solzami v očeh.

»Zakaj moraš vedno stran, ko odbije polnoč?« me je vprašal.

»Ker ... to je bil čas, ko si vedno umiral v nočeh, ko sva preživela vsako minuto in vsako sekundo skupaj,« sem poskušala razložiti.

»Ne razumem, kaj se dogaja, kaj mi praviš?« me je spraševal in z vsakim vprašanjem, ki ga je zastavil, je zvenel bolj zmeden.

Ta isti pogovor se je ponavljal skozi stoletja, vsakič je bil bolj srce parajoč kot prejšnji in se je končal s tragedijo. Najine usode ni bilo možno ustaviti. Najina usoda je povezana s tragedijo in zlomljenim srcem. Zgodilo se bo tako, kot je čas neskončen.

»To, kar govorim, je- to- ti- jaz- mi- mi-...« Spotaknila sem se ob svoje besede; se spotaknila ob stavek, ko sem poskušala preiti na bistvo.

Pobegnila sem dlje od mesta, kjer je stal. Nisem zmogla izgovoriti teh besed. Ne že spet. Za to ga imam preveč rada. Kdo sem; kar sem, je čistilišče. Ali bi me on ljubil, če bi bila človek in ne preganjalka duš?

Ne verjamem, da je temu tako.

KONEC

Supernova

Usodna galeja

Sredi morja, v ritmu katerega so poplesovali galebi, sem se kot eden izmed nesrečnih otrok, otoka z imenom Kefalonija, znašel jaz.

Kričanje, smrad trohnečega lesa, zvok visokih valov, ki enakomerno udarjajo ob ladjo in postajajo vse bolj mogočni in glasni, ter občutek izobčenosti, ki ga ustvarja galeja, ki se s sunkovito hitrostjo oddaljuje od domačega pristana, na katerega me veže štirinajst let brezskrbnih dni, so me prebudili iz dolgega, zelo potrebovanega spanca, ki je spominjal na medvedje zimsko hibernacijo. Potreboval sem nekaj trenutkov, da sem prišel k sebi, in ob pogledu skozi okno v nebo, mi je v obraz zasijal veličasten pogled polne lune, katere obraz ni bil še nikoli tako otožen in poln nedolžnih, upanja praznih solz, ki so v meni vzbudile željo po domu in družini, iz katere naročja sem bil na silo iztrgan zaradi potrebe po moški vojaški sili v oddaljenih in krutih deželah na Bližnjem vzhodu.

Na ladji je bilo moč čutiti obup, žalost in nesrečo, prav tako tudi trepet pred strahovlado, ki so jo izvajali barbari, ki so z nami otroci ravnali kot z živalmi, pripravljenimi za vzrejo in zakol. Še posebej mi je v oči padel visok mlad moški s črno brado in razmršenimi temnimi lasmi ter izrazitimi obraznimi potezami, značilnimi za ljudi arabskega rodu. Od preostalih stražarjev se je ločil po zmožnosti sočustvovanja z nami in z našim trpljenjem ter usodo, ki je bila neizbežna in za nekatere pogubna. Bil nam je predvsem v veliko pomoč, saj nas je varoval pred udarci ostalih okrutnejšev, nam nosil vodo in hrano ter skrbel, da nam je bilo kar se da udobno, kar je oteževala predvsem trdno zategnjena preveza okoli zapestja, ki me je tako trdno zategovala, da sem imel prste že skoraj rdeče kot kri, ki je ob napadu na našo vasico, tekla v potokih, ki bi lahko napolnili veliko jezero. Mladi Turek, ki sem ga poimenoval kar Astro, saj me je spominjal na prijatelja, s katerim sva ušpičila mnogo vragolij in povzročila veliko gorja in sivih las najinim staršem, mi je prinesel težko pričakovano vodo, saj so bila moja usta zaradi naporov že čisto izsušena. Voda je bila motna in polna usedlin, v njenem odsevu pa sem zagledal premraženega in prestrašenega fanta, ki si je otožno pel pesmi, ki so spominjale na uspavanke, ki mi jih je pred spanjem, po zelo napornih dneh, preživetih ob lovljenju rib, prepevala mati. Najini pogovori so se vlekli tudi do poznih ur, ko je že večino posadke v spanju poskušalo pobegniti neusmiljeni resničnosti. Najino prijateljstvo je postajalo z vsakim dnem močnejše. Drug drugega sva mirila ob trenutkih, ko sva razmišljala o najhujšem, si pripovedovala pravljice, prinašala vodo in hrano, ki je bila tako slabe kakovosti, da je še miši in podgane ne bi jedle, predvsem pa sva si drug drugemu predstavljala močno oporo, ki sva jo še kako potrebovala. Po nekaj dneh plovbe, ko zaradi nočnih mor in skrbi nisem in nisem mogel zaspati, so se valovi začeli vedno bolj umirjati, bučanje je bilo vedno manj odločno in jasno je bilo, da se približujemo obali.

Astro je kar naenkrat vstopil v kamrico in zakričal: »Hadi, Konstantinopolis'e geldik!«, kar je pomenilo, da smo prišli v prestolnico tisočerih imen, ki je bila v tistem času znana kot Konstantinopol. V trenutku, ko sem z ladje skočil na kopno, sem zagledal vzhajajoče

sonce, ki je oddajalo zlatorumene sončne žarke, ki so osvetljevali mesto v njegovi najboljši luči. Do izraza je prišla mogočna arhitektura in veličastne zgradbe, ki so bile zgrajene skozi zgodovino mesta, in videlo se je, da je ta kraj že vrsto let stičišče mnogih kultur. Na moji levi sem zagledal cerkev, ki je spominjala na svetišča v mojih krajih, na desni pa sem zagledal, meni do tedaj neznano zgradbo, v kateri naj bi muslimani opravljali verske obrede. Drugačnost in raznolikost pa se ni kazala le v arhitekturi, vendar tudi v ljudeh, ki so bili različnih postav, barv las, odtenkov kože, oblečeni v oblačila iz nenavadnih materialov ... Takrat sem se zavedal, da sem prišel v nekakšen mozaik kultur, kjer se na zgoščenem območju združuje na pogled nezdržljivo. Kljub kratkotrajnemu navdušenju nad mestom, ki je kaj kmalu postalo moj zapor in kletka, iz katere nisem mogel poleteti v daljno domovino, sem hitro dojel, da sem le navaden suženj, brez svobode in pravic in da moje življenje ni nikomur pomembno. Med naporno hojo do vojaškega oporišča sem kruti realnosti zopet pogledal v oči, saj je bil nič hudega sluteč Astro žrtev razbojnikov, ki so ga napadli med hojo do pitnika, kjer bi se odžejal po fizično naporni poti. Po pretresljivem dogodku smo prispeli v oporišče, v katerem se je urilo na tisoče mladih fantov, ki so bili pripeljani s krščanskega ozemlja. Že prvi dan sem moral pokazati, iz kakšnega testa sem in česa sem sposoben tako telesno kot duševno, saj naj bi bil vojak tako spreten kot bister, razgledan in v boju razmišljal z glavo, ne samo s pestjo. Ob manjši napaki smo bili oklofutani in kaznovani, število udarcev in klofut pa sem prenehal šteti že po prvem tednu usposabljanja. Udarci pa me na srečo niso niti malo zaznamovali, saj sem zaradi žalosti in strahu postal skorajda brezčuten in ravnodušen ter sem okoli sebe zgradil neviden oklep, ki ga ni bila zmožna predreti niti zaušnica najmočnejšega moža v oporišču.

Dvanajstega dne v mesecu juniju je prišel čas, da se skupaj s šestimi pripravniki odpravim na nočni obhod mesta. Po hoji sem in tja, okoli glavnega trga, mošej in drugih arhitekturnih presežkov smo s sotrpini zavili v bolj odročne ulice mesta, kjer se javno življenje kljub poznim uram še vedno ni umirilo. Kar naenkrat sem zagledal prelepo mlado žensko, katere lasje so bili dolgi in valoviti ter črni kot oglje, usta rdeča kot vino iz rdečega grozdja, obraz nežen in bled, vendar zaskrbljen in poln strahu. Njena lepota me je v trenutku prevzela in zdelo se mi je, da sem jo že nekje videl. Ker sem vedel, da imam enkratno priložnost in da na obhod mesta ne bom poslan še pisan čas, sem sklenil, da pristopim in jo ogovorim. V hipu sem zagledal tri moške, kako so se zapodili za nedolžno žensko, ki smo ji takoj priskočili na pomoč, vendar so bili ti razbojniki za nas neizkušene mlade vajence prevelik zalogaj. Izvlekli so vsak po dva meča, se zagnali proti nam in zamahi so padali kot za stavo. Teh smo se iz trenutka v trenutek težje ogibali, rezila so se nam približala na le nekaj centimetrov. Naše moči so vse bolj poenjale, padali smo eden za drugim in kljub temu, da sem za boj porabil zadnje trohice moči, sem na koncu padel še jaz, zaboden v sredino srca, pa vendar je bilo vredno, saj je mlada lepotica uspela pobegniti in steči stran kakor galeb, ki se je oddaljeval od ladje tistega dne, ko sem bil prisilno odpeljan iz domovine, ki je pot nadaljeval po Egejskem morju. Moj obraz pa je še zadnjič obsijal veličasten in smrtonosen pogled polne lune, ki je mojo dušo ponesla v lepši svet.

Galeb

Razdvojeni življenji

Dvojčici Aniele in Achlys spadata med Varuhe, ki so podnevi čisto »navadna skupina«. Do desetega leta so vsi prikupni Volkodlaki, pri desetih letih pa se preobrazijo v Vampirje, Vilince, Škrate, Čarovnike ali pa ostanejo Volkodlaki.

Skupaj se borijo proti Demonom, da bi zavarovali človeštvo in njihove naslednje generacije.

Ko sta dvojčici na deseti rojstni dan začeli pridobivati svoje preobrazbe, je bila Achlys Čaravnica, Aniele pa je dobivala preobrazbe v vse vrste Varuhov, kar se je zgodilo izredno redkim. Zaradi njene možnosti različnih preobrazb je samodejno postala prestolonaslednica in je bila seveda zelo priljubljena; tudi pri kraljici Varuhov.

Ker je Archlys vedela, da je po priljubljenosti ne more premagati, se je ponoči, ko so vsi zaspali, potihoma odplazila iz hiše. Tekla je do jase, kjer je stal velik hrast, splezala nanj in legla na najvišjo vejo. Gledala je v zvezde in v tišini razmišljala, kako bi lahko bila boljša od Aniele.

Izposodila si je knjigo Kako prepoznati črno magijo?, jo čez dan brala, ponoči pa na jasi štiri leta vadila uroke.

Neke noči sta na jaso prišla Demona in se začela pogovarjati. Achlys je bila v krošnji in presenečena spoznala, da razume demonski jezik, čeprav ga Varuhi niso poznali. Ob skoku z drevesa, sta se Demona začudena, ker se ju ni bala, obrnila proti njej in jo povabila, da gre z njima h glavnemu Demonu - Satanu. Ta ji je povedal, da jo že tri leta opazujejo in opažajo, da ima lastnosti Varuhov in Demonov, ter izrazil željo, da postane njihova kraljica. Ostala je pri njih, da razmisli o predlogu. Na koncu se je odločila, da postane kraljica Demonov (ter hkrati tudi sovražnica Varuhov in Aniele).

~Xerylline

Ali je v vojni še sploh kaj miru ali je samo trpljenje?

Jutro se je počasi prebujalo in sonce je že sijalo nad vasico. Listje je šelestelo v jutranji sapi in oblačila so plapolala na balkonih. Franc je tistega jutra, kot ponavadi, korakal proti krčmi, kjer je pred delom popil svojo jutranjo skodelico kave. Tistega jutra je krčma samevala. V njej ni bilo nikogar, še vaških pijancev ne, ki bi jih človek že skorajda pričakoval. Franc se je odločil, da se bo zato raje usedel kar zunaj za najbližjo mizo. Kmalu je do njega pristopil krčmar in Franc si je naročil skodelico kave. Medtem ko je čakal na svojo kavo, je razmišljal o grozotah, ki so se zgodile in povzročile, da so šolo, v kateri je poučeval, zaprli zaradi poboja njenih učencev. Če Nemci ne bi prišli, bi otroci bili še živi in lahko bi opravljal svoje življenjsko poslanstvo.

Krčmar mu je prinesel kavo in Franc si je ob prvem požirku zaželel, da bi bolečina vsaj za trenutek izginila in z njo grozotni spomini na zadnji dan šole. Zazrl se je po ulici in zagledal deklico, ki je mirno capljala proti šoli. Bila je vedno bližje in kar naenkrat se je pojavila pred njim. Lepo ga je pozdravila. »Kaj pa ti tukaj tako zgodaj počneš?« jo je vprašal Franc. »V šolo se odpravljam, gospod učitelj!« mu je odvrnila. Začudeno jo je pogledal in ji odgovoril: »Kako misliš v šolo, saj pouka že nekaj časa več ni?« Deklica je z žalostjo v očeh pogled preusmerila v svoje blatne škornje in začela potihoma govoriti: »Mogoče bi tudi jaz bila ...« Zaradi zmedenosti jo je vprašal: »Kako, prosim?« Njen pogled se je spremenil in od jeze se je začela tresti ter momljati vedno glasneje: »Če bi vi bili tam ...« Franc jo je začudeno gledal in si mislil, da z njo nekaj ni v redu. Kar naenkrat je deklica začela kričati: »Koliko nas je tam umrlo na tisti grozen dan? Kje pa ste bili vi? Nikjer ni bilo nikogar, lahko bi nas rešili. Vi bi nas lahko rešili, a ste izginili. Najverjetneje ste zbežali kot vsi ostali!« Franca je v tistem trenutku oblit val krivde in šoka. Začelo se mu je motiti in bloditi, zato se je vstal in si začel govoriti: »Dovolj! Samo privid si. Iluzija moje zavesti.« Deklica pa je še vedno kričala. V paniki je prijel skodelico kave in jo zalučal v deklico. Skodelica pa je zletela čez njeno telo na tla in se razletela. Deklica ga je prestrašeno pogledala in njena pojava je izginila. Miru ni in trpljenje ostaja.

Franc je bil zmeden in pretresen. Obrisal si je solze in ko se mu je pogled spet zbistril, je zagledal skodelico kave na svoji mizi. Skodelica, ki bi morala biti le še črepinje na tleh, je bila še vedno na njegovi mizi. Hitro je poklical krčmarja in naročil, naj mu prinese nekaj močnejšega za pomiritev živcev. Krčmar mu je hitro prinesel domačo žganje, ki ga je Franc popil v enem požirku. V daljavi na cesti je zagledal kos papirja, ki ga je veter prenašal vzdolž ulice. Zazrl se je vanj in si mislil, kako lepo bi bilo, če bi lahko bil svoboden kot ta kos papirja in pozabil na krivdo, ki ga je razžirala. Spomin ga je ponesel na tisti dan, ko se je vse zgodilo. Na dan, ko je namesto, da bi poučeval, odšel v zbornico in čez par minut zaslišal streljanje. Ko so Nemci prišli v njegovo učilnico, se je v trenutku paranoje spustil v beg za preživetje, kljub temu da so učenci kričali njegovo ime

Kar naenkrat je zaslišal bližajoče se korake mladega vojaka, na pogled starega le osemnajst let. Vojak ga pozdravi, Franc mu je pozdrav vrnil in ga vprašal, kaj počne v teh krajih. Z žalostjo v očeh mu odgovori: »Oh, v vojsko pojdem, gospod.« Franc ga je pogledal in ga vprašal: »A si bil vpoklican?« fant pa mu je žalostno prikimal. »Kaj če bi se raje vrnil domov, oba veva, da si še premlad?« je nadaljeval. Mladenič pa ga je brezupno pogledal in odvrnil: »Četudi bi si želel, bi družini naredil večjo sramoto, kot pa da umrem v boju.« »Bog bodi s teboj, fant,« je zavzdihnil Franc, »ti lahko kako pomagam?« V sebi je vedel, da ga bo odgovor samo še bolj razžalostil, a je želel mladeniču vliti vsaj kanček upanja. »Ali bi res lahko? Oh, veste, svojemu dekletu sem napisal pismo. Ali bi ji ga lahko predali v mojem imenu?« ga je lepo prosil. Pomolil mu je pismo, ki ga je Franc z veseljem vzel in skrbno shranil v žep. Fant se mu je zahvalil in se pogumno odpravil naprej po cesti. »Katero je tvoje dekle?« je Franc za njim še zakričal in segel v žep, da bi pogledal, če je pismo naslovljeno. A pojava fantiča je izginila, z njim pa tudi pismo. Spet se mu je samo bledlo in od obupanosti ga je oblil val joka. Obraz je zaril v roke in iz sebe izlil vso svojo žalost in trpljenje. Miru ni, a vsaj trpljenje počasi izginja.

Sipina

Ekstrem

Zrli sva si v oči. Nisva bili več prijateljici, o ne. Nikoli ne bom pozabila, kako me je preganjala, žalila in poniževala že od najinega prihoda v ta kraj. Ona je bila gospodarica, jaz pa služkinja. Morala sem jo ubogati. To je bila moja edina naloga. Ampak zdaj je bila mera polna. Oblast je bila vsaj tokrat v mojih rokah in občutek je bil res krasen. Stopila sem še korak bližje in konica vilic za pečenko se je že skoraj dotikala njenega trebuha. Samo še malo ...

Trideset najstnikov, zaprtih na enem mestu za dva meseca. Simulacija hierarhije. Deset šefov in dvajset delavcev. Le kaj se zgodi? Takšni ekstremni dogodki zagotovo niso bili pričakovani.

Pravzaprav ni bil nobeden od nas prisiljen v ta družbeni eksperiment. Nek inštitut je razpisal, da potrebuje prostovoljce, ter ponudil dobro plačilo, zato ni čudno, da so se prostovoljci našli tako hitro, kot se najde breskova koščica poleti. Med temi prostovoljci sva bili tudi jaz in moja najboljša prijateljica Ina. Takrat se sploh nisva zavedali, da podpisujeva pogodbo s hudičem.

Ona je bila dodeljena v skupino šefom, jaz pa k delavcem. Tako smo neuradno poimenovali privilegirano skupino in skupino, ki ji je bila podrejena. Šefi so imeli moč, morali smo jih ubogati. Vsak dan so nam dali delo in nas nadzirali. Sprva ni bilo hudo, a z vsakim dnem so se šefi vedno bolj zavedali svoje oblasti nad nami. Začelo se je z: »Dajte, delajte hitreje, bolj učinkovito!« potem pa so nas začeli zmerjati, poniževati in včasih so nas celo kaznovali. Ni čudno, da smo v taboru delavcev začeli kuhati zaroto. Če se znebimo šefov, bo konec našega trpljenja. Oni so nas udarili prvi, mi pa jih bomo udarili nazaj. Sami so si krivi.

Oglasila se je sirena. Očitno so ljudje na drugi strani kamer, ki so nas povsod spremljale, ugotovili, da se nekaj dogaja. »Družbenega eksperimenta je konec!« Pogled mi je preskakoval od vilic k Ini. Moja bolečina ni izbrisana, ker je eksperimenta konec. Zakričala sem in na dogodke, ki so se zgodili za tem, nisem mogla vplivati.

Prajuha

77. nadstropje

Spomnim se tiste noči, bolj kot katere koli druge, luna je sijala močneje, trava je bila mehkejša in veter je bil hladnejši. Tla pod mano so bila blatna in gnusna. Oblite s krvjo so moje bose noge uspele narediti korak naprej. Čutila sem, kako mi kri kaplja po dlaneh na mojo kratko belo obleko. Glavobol je bil neznosen, tla pod mano so se vrtela in glasovi okoli so postajali vse glasnejši. Ostrina vetra, ki je božala mojo blede mehko kožo, je imela občutek tisočih nožev, ki ne nehajo rezati.

In potem ... končno sem bila tam.

Na hribu, ki se nahaja sredi ničesar, je stal ogromen in strašljiv hotel. Nadstropja so segala nad oblake in njegov vhodni znak je zasenčil luno. Ko sem naredila prvi korak v hotel, je k meni pristopil moški, oblečen v hotelirsko obleko. Vljudno se je priklonil in brez besed nakazal, naj mu sledim. Na koncu dolgega, svetlega in lepo urejenega hodnika je bilo dvigalo. Čakalo me je. Prijazen moški me je pospremil do vrat in ko sem stopila v dvigalo, sem ugotovila, da moškega ni več ob meni. V strahu, da bi bila sama v neznanem kraju, sem se takoj obrnila, le da sem skozi špranjo zapirajočih se vrat dvigala zagledala njegov obraz. Preden so se vrata zaloputnila, je moški zašepetal, naj se pametno odločim. Takrat še nisem vedela, da bo tako malo besed imelo tako težak pomen. Minilo je nekaj minut, preden je dvigalo doseglo 77. nadstropje. Vrata so se na široko odprla in naenkrat je zasvetila luč milijona svetlih svetilk. Moje oči so bile zaprte, vendar sem še vedno slišala klasično glasbo, ki je igrala v ozadju. Bilo je pomirjujoče in nič podobnega temu, kar sem kdaj že slišala. V tistem trenutku prijetnosti sem si želela, da se čas ustavi, da bi bila moja ušesa blagoslovljena še za nekaj trenutkov nebeške glasbe. Ko sem bila izgubljena v toku misli, je nekdo zaklical moje ime. Bil je ženski glas. Zdel se mi je kilometre daleč, a hkrati tako blizu, kot šepet, ki me je žgečkal po hrbtenici. Moje oči so se počasi odprle, medtem ko so se navadile na slepeče luči. In tam so bila. Nebesa. Ali nekaj podobnega.

77. nadstropje ni imelo strehe, le steklene stopnice, ki so vodile v puhaste rožnate in bele oblake. Povsod so se sprehajali ljudje, nekateri so leteli s čudovitimi belimi krili, pripetimi na hrbet, nekateri pa hiteli z gorami papirja v rokah. Vsi tamkajšnji gosti so bili oblečeni v bele obleke ali bele halje z logotipom hotela na desnem rokavu. Med mnogimi je bila le ena izjema ... Ženska, ki je zaklicala moje ime, je samozavestno hodila proti meni in z ostrim pogledom na obrazu. Črna svilnata obleka, ki jo je nosila, je bila tako dolga, da se je za njo vlekla po tleh. S črnimi svilnatimi lasmi, ki so ji padali do kolen skozi levo ramo. Luči so jo oboževale. V tistem trenutku se je zdelo, kot da hodi v upočasnjenem posnetku, saj je bil vsak njen naslednji korak samozavestnejši kot slednji. Nekaj centimetrov stran se je ustavila, medtem ko so se najine oči srečale.

»Beot-Kkot, čakala sem te«, je rekla ženska. Nisem odgovorila, preprosto sem zrla v njene temne črne oči. Prijela me je za roko in rekla: »Pojdiva v mojo pisarno, o marsičem se morava pogovoriti.« Njena roka je bila topla, bila je mehka kot list češnjevega cveta na topel pomladanski dan.

Vrata, ki so odprla v njeno pisarno, so bila masivna in visoka z zlatim starodavnim dekorjem po vseh straneh, na sredini pa je bila slika enega samega češnjevega drevesa. Ta soba je bila drugačna. Njena energija se ni ujemala z drugimi in njena barva je bila temnejša kot katere koli sobe prej. Stala sem v okvirju vrat. Zaradi vse zmede nisem mogla narediti koraka naprej. Kako lahko takšno mesto sploh obstaja? Kdo so ti ljudje? Ali sanjam? Sploh se ne spomnim, kako sem točno prišla sem. Vsa ta vprašanja so mi začela preplavljati misli in nato v trenutku izginila, ko je ženska spregovorila. »Pridi, sedi«. Ko sem hodila proti njej, so se vrata za mano sama zaprla. Ženska ni niti trznila ob glasnem zvoku vrat. Usedli sva se. Vsak na svojem koncu mize sva gledali drug drugo. Kar nekaj časa sva tako sedeli v tišini.

Nisem se mogla prisiliti, da bi karkoli rekla, zato sem sedela bosih nog in čakala, da se nekaj zgodi. In potem ... je končno prekinila tišino. »Se spomniš, kako si umrla?«

Ko sem slišala to vprašanje, so bile moje misli v trenutku prazne. Bilo je, kot da bi na stolu sedelo le okostje mojega telesa. »Se spomniš, kdo te je ubil?«

»Oprostite?« sem vprašala, potem ko sem ozavestila svoje misli. »Gotovo sem znorela, da mi postavljajo taka vprašanja,« sem rekla glasno, ko se je na vencu mojih ustnic pojavil nasmeh. »Ali ne veš, kje si? Se ne spomniš, kako si prišla sem?«

Nisem znala odgovoriti. Pravzaprav, če sem poštena, bi sploh kdo vedel? »Oh, kako nesramno od mene, seveda se nisem niti predstavila. Pozdravljena, Beot-Kkot, moje ime je Myul Mang. Sem lastnica tega hotela. Kot si videla, to ni običajen hotel. V tem hotelu so izgubljene duše, ki po smrti niso mogle preiti v posmrtno življenje. Naš hotel je viden le tistim, ki potrebujejo našo pomoč. Nudimo storitve, ki duši pomagajo preiti v posmrtno življenje. Torej naj ponovim svoje vprašanje. Se spomniš, kako si umrla?«

»Praviš, da sem mrtva? Kako? Kdaj? Kako se je to zgodilo, to nikakor ne more biti res! Najbrž sem iz sebe! Pred nekaj dnevi sem bila v redu!«

»Torej se zdi, da se ne spomniš svoje smrti. No, gospodična Beot-Kkot, nerada rečem, ampak vaša duša je prišla sem, ker ima še vedno nedokončane posle z živimi.«

Telo se mi je treslo in nisem mogla razmišljati. V tistem trenutku nisem vedela, kaj naj verjamem, in prav gotovo tudi nisem vedela, kako odgovoriti.

»Oglejmo si datoteko, saj bo tako hitreje kot čakati, da se spomniš,« je rekla Myul Mang, ko je iz svojega zgornjega desnega predala potegnila kup dokumentov. Prosila me je, naj se pomirim. Noge in roke so mi tresle, a kljub stresni in čudni situaciji sem se še vedno poskušala umiriti.

»Oh, ta je nov. Očitno vas je oče ustrelil v glavo in vas pustil izkrvaveti. Nato je odvrzel pištolo in poklical neznano številko in rekel, da je opravljeno in da želi denar takoj.«

»Pravite ... da je moj oče tisti, ki me je ubil? To nikakor ne more biti res, z njim se nisem pogovarjala že leta. Kljub temu, da ga sovražim, ker je grozen oče, ne bi šel tako daleč samo zaradi denarja.«

»Ne vem, kaj naj rečem, očitno bi in tudi je.«

Nisem mogla verjeti, kaj sem slišala. Ko pa so bile besede izgovorjene, so se povrnilo tudi spomini. Ustrelil me je v spanju. Krogla mi je šla naravnost skozi glavo, zato sem na poti sem imela tako hud glavobol. V tistem trenutku je nepopisna jeza napolnila vsak milimeter mojega telesa. Z vsem, kar sem imela, sem ga hotela prisiliti, da plača za to, kar mi je vzel. Zaradi njega nikoli ne bom šla na fakulteto, se zaljubila, potovala po svetu, se naučila nekaj novega, spoznala nove ljudi, ne bom mogla hoditi ob plaži, gledati še en sončni zahod, bedeti pozno ponoči in gledati filme ... Vzel mi je možnost, da imam

srečno življenje, samo zato, ker ga on ni mogel imeti. Hočem, da plača s svojim življenjem.

»Rekli ste, da vaš hotel nudi storitve, ki pomagajo duši preiti v posmrtno življenje, kar pomeni, če se maščujem in preganjam očeta, bom končala vse svoje posle z živimi in bom lahko šla na drugo stran«. Myul Mang je potrebovala nekaj sekund, preden je odgovorila. Pogledala me je naravnost v oči in rekla: »Medtem ko je to teoretično pravilno, kar želiš, ima visoko ceno. Če se tvoja duša odloči maščevati živim, se bo njena dobra karma drastično zmanjšala, kar vodi v slabe stvari, kot je reinkarnacija v žival ali še huje, da se sploh ne reinkarnira, kar pomeni, da bo tvoja duša preprosto izginila v breznu. Če se tvoja duša odloči odpustiti tistemu, ki ti je nekoč povzročil bolečino, bo to povečalo tvojo dobro karmo in ti zagotovilo, da se boš reinkarnirala kot človek. Bolj iskreno kot odpuščaš, boljša bo tvoja karma v tvojem naslednjem življenju, ki ti bo prinesla srečo in veselje. Zato je moj nasvet, da izbereš odpuščanje, ne zaradi njega, ampak zaradi sebe. To življenje se je moralo končati, da bi bilo tvoje naslednje še boljše. Ampak izbira je še vedno tvoja. Resnično se ne morem povezati z bolečino in jezo, ki se trenutno kopičita v tebi.«

Globoko sem vdihnila. In po nekaj trenutkih tišine sem odgovorila:

>>No, potem bom izbrala ... <<

zëbra

Glasovi iz stanovanja

Na tleh sredi stanovanja stoji limonovec v premajhnem loncu.

Zre vanj in ne razmišlja o ničemer. Praznih misli sedi na tleh stanovanja in zre v lonec. Na štedilniku v posodi greje vodo. Mrzla je. Televizija je prižgana. A ne vemo, kateri program se vrti. Niso poročila. Ne mara negativnih novic, drugemu pa ne prisluhne. Program se vrti v prazno, le toliko, da polni tišino, ki kriči po stanovanju.

Postelja je razmetana, skoraj tako, kot bi kdo spal v njej. A v njej ni bilo že več dni nikogar. Kdo pa bi legel v prazno posteljo, v kateri te nihče ne čaka? V kateri ne moreš nikogar pričakovati? Objame lahko le lonec. A tudi ta je mrzel. Tako kot spanje v njeni postelji.

Na knjižni polici samevajo knjige, katerih besede še niso nikoli našle svojega bralca. Njihov nakup je vreden le občudovanja prerediteljnih obiskovalcev tega stanovanja, da se ve, kako so njegovi stanovalci izobraženi. V omari se pod kupom oblačil skriva zbirka sonetov, ki ji jih je podaril on. Vprašala bi se, kaj se je zgodilo - zakaj si odšel - a je preutrujena, da bi izvedela resnico. Ni pomembno; živi se tako ali tako samo še v sedanosti.

Na štedilniku zaropoče. Ni se ji treba ozreti. Začelo se bo.

Iz kuhinje se oglasi: »Usnjeno jakno naj vrže v smeti. Mislim, ali ne ve, da smo proti pravemu usnju?«

Knjižna polica zaškripa, kot da bi prikimala.

Iz omare: »Ah, pusti to. Obnaša se, kot da ne ve, da se zdaj ne bere več Shakespearja. Njegove drame so preveč zahtevne in neaktualne. Mislim, kdo pa bi še umrl za ljubezen?«

»Res, nesebične ljubezni danes ni več. Družba se pomika naprej in nimamo prostora za druge - če ne misliš nase, te vsi prehitijo. Ne smemo se ozirati v preteklost, ampak usmeriti pogled v prihodnost,« pravijo na televiziji.

»Ko smo že pri prihodnosti ... Vsi vedo, da nimamo več časa za kuhanje in pripravo obrokov. Kuhinja služi le še za kuhanje kave. Si predstavljate, da bi se ljudje ravnali kot kmetje in hodili spat s soncem?«

Ropotanje posode na štedilniku tekmuje z glasnostjo televizije. S komentarjem jo preglasi.

»Ha, kdo pa bi se obnašal kot kmetje? Zdaj smo vsi malomeščani, ne pa sodrga iz hlevov. Česar pa seveda ne bi mogli trditi zate, mislim, poglej se, kakšna oblačila nosiš.«

V globaliziranem svetu obleka naredi človeka, ampak v tebi so sami kosi iz preteklih sezon.«

Iz omare se brani: »Ni še šla po nakupih, sploh pa je trajnostna moda priljubljena zadnje dni. Če bi kdaj komu prisluhnila, bi vedela.«

»Seveda, samo hipokrit ti lahko očita napake. Če jih sam ne delaš, jih v drugih ne prepoznaš. Kdo koga ne posluša? Mojo pripombo o jakni si kar preslišala.«

Ropot iz kuhinje se kljubovalno ustavi.

»Že ni bila utemeljena. Sicer pa -«

»Ves svet je pretresla strašna novica o kraljičinem zlomljenem nohtu, ki si še v vseh svojih petintridesetih ni zlomila nohta. Svet je zgrožen, da se tako grozovite stvari dogajajo dobrim ljudem.«

Zvok televizije preglasi tišino. V kuhinji tišina prerašča v brbotanje vode.

»V svoji humanitarnosti je danes zjutraj pomagala v javni kuhinji in si je med pranjem posode zlomila noht, vreden deset tisoč evrov. Diamanti, ki so ga krasili, so se znašli v zelenjavni juhi, objokana kraljica pa bo tožila kuhinjsko posodo za zločin, ki ga je zakrivila -«

Voda v posodi prekipi, razlije se čez rob in razlije po štedilniku.

»A! Grozno! Krivica! Peče, boli - ah, kakšne nesreče se mi pripetijo. Meni, ki nikomur ne storim nič žalega.«

Ni odziva.

»Mislim, sploh ji ni tako hudo. Zlomljen noht ni nič proti opeklinam vroče vode. Kdo pa bo poročal, kako uboga sem jaz? Se strinjate, kajne? Seveda, da se. Bolje, da bo kje objavila, kakšna neroda je.«

Knjižna polica zaškripa - v posmeh ali iz simpatije ni razvidno.

»Res, kaj ji je zadnje čase? Tako se je spremenila. Včasih je skrbela za nas, sedaj pa nas niti pogleda ne več. Samo še vanj zre. Čeprav venijo njegovi listi. A če dobro pomislim, saj ji res ni bilo nikoli mar za nas. Že od nekdaj je vzvišena. In glavo nosi tako visoko, kot da ji bo krona padla z nje.«

Iz omare se strinja: »Res. Kaj pa si domišlja? Da je kraljica? Arogantna krava. Zato ji ne bo nihče skuhal kave, sama je. Popolnoma sama. Nihče je noče. Kdo pa bi želel nerodo, ki takole prizadene ljudi. Prav ji je, kar naj bo sama.«

»Nje noče nihče - še starši so jo zavrgli.«

»Prevzetno dekle, ki je mislila, da je boljša od drugih. Vsakogar prizadene. Ali pa odrine stran.«

»Sedaj pa je sama v velikem, velikem širnem svetu. Nikjer ne sreča znanega obraza. Kaj pa šele doma. Tukaj je nihče ne mara. Res sem uboga, kaj mi je storila. Tako se trudim in delam zanjo, ona pa mi takole poplača.«

»Ah, saj veš, kakšna je.«

»Mhm. A resno ti povem, volnene nogavice so potrata denarja. Sedaj se kupuje samo še oblačila iz poliestra.«

Ni odgovora.

»Ne morem verjeti. Pa kaj ne bo pobrisala vode? Jaz trpim tukaj, ona pa sedi. Svojo zmešnjavo bi morala znati počistiti za seboj. Res, krivica se mi je zgodila.«

Limonovec v premajhnem loncu stoji sredi stanovanja. Zdaj sam. Ona vstane, odide k štedilniku.

Razlita voda je še vedno mrzla.

9991

Čebula

Tako je z vozom, polnim čebule, ki jo je bil pobral, počasi prišel do svoje skromne majhne kočice. Sedel je na štor pred kočico, na katerem pozimi cepi drva. Voz je postavil blizu, da je z lahkoto dosegel vsako čebulo. Lonci za narezano čebulo so pripravljene ob njem. Te bo jutri z vozom peljal na graščino, da jo bo grof pražil in vlagal, in on bo ponovil ta dan, spet in spet in ... Začel jo je lupiti in rezati. Reže jo počasi in natančno in takisto lupi. Ne dela dolgo, ko se mu ulijejo solze, zato preneha in si z raztrganim rokavom obriše oči. Nadaljuje, toda iz oči mu še kar kapljajo solze. Ne pomaga, da je zunaj in da si vsake toliko obriše solze z raztrganim umazanim rokavom. Postal mu je vroče. Oblila ga je kurja polt, kot da bi pozno jeseni sedel v svoji hladni izbi, vendar ga ni zeblo. Začel se je tresti, kot da bi bil hudo bolan in skoraj tako, kot bi ga napadla božjast. Še dobro, da se med rezanjem ni urezal. Iz oči pa so mu še kar tekale solze. Oči so bile rdeče kot rdeče zelje na martinovo, ki ga nikoli ni imel za jesti, saj je imel le čebulo ... Oči so ga pekle in telo ga je bolelo. Roke so se mu tresle. Obšel ga je strah spoznanja, da bo vedno tako. Grof bo jedel okusno in dišečo praženo čebulo, on pa surovo, odurno in bolečo. Vedel je, da bo zjutraj spet vstal, šel na njivo pobirat čebulo, počasi prisopihal domov in jo lupil ter rezal. Vse za nič. Strah ga je bilo ponovno na to pot. Kot da se pot z vsakim korakom bolj zmehča in težje hodi. Na koncu ga bo pogoltnila mehka hladna zemlja. Le kdo mu bo postavil kamen na hladno mehko zemljo, ko bo umrl, saj vendar nikogar nima? Vsaj nima česa izgubiti. Ima. Samega sebe. Narezal je že vso čebulo. Že dolgo časa je bila v loncih, njemu pa so se oči še kar rosile. Naložil jo je na voz, da jo bo lahko naslednji dan odpeljal. Pojedel je kos kruha s čebulo in popil skodelico mleka, saj je bilo to vse, kar je imel. V ustih ga je peklo od čebule. Bilo mu je, kot bi mu jezik zagorel in kot bi posolil zelo globoko rano. Kruh je pomagal kot voda, ki spira rano. Odpravil se je spat. Vedel je, da ne bo dolgo spal. Bilo ga je strah, pa vendar mu je utrujenost zatisnila oči, četudi le za kratek čas ...

Z. Z. Čiro